

BLUEGRASSOVÉ LISTY

členský zpravodaj Bluegrassové asociace České republiky

ročník XVIII, říjen 2013

Zápis z jednání valné hromady » Rozhovor
Rostí Čapka s Petem Wernickem » White
Stork 2013 » Ralph Stanley – poslední turné
» 27. Bluegrass Family Festival...

číslo

3

Bluegrassová asociace

Co je Bluegrassová asociace ČR?

BA je občanské sdružení založené v roce 1995, celou organizaci řídí zvolené předsednictvo, současným předsedou je Petr Brandejs.

Co je cílem BA?

Cílem BA je, aby se bluegrassu dařilo v ČR co nejlépe; aby se rozvíjel, byl v kontaktu se zahraničím a co nejvíce se rozšířil. BA se také snaží zajistit co největší informovanost svých členů.

Jaká je činnost BA?

- » BA vydává Bluegrassové listy
- » BA spolupřřádá nejstarší evropský bluegrassový festival v Evropě, Banjo Jamboree
- » BA používá databázi členů k zaslání pozvánek na nejrůznější bluegrassové akce
- » BA pořádá výběrová kola na festival Banjo Jamboree
- » BA vítá další náměty svých členů
- » Internetové stránky BA jsou na adrese <http://bacr.czechweb.cz>.
- » BA vítá další náměty svých členů.

Členství v BA

- » Členství v BA je na kalendářní rok s tím, že kdo se stane členem do 30.6., zaplatí plný roční příspěvek 200 Kč, kdo po 30.6., zaplatí 100 Kč.
- » Pro kapely je možno využít institut kolektivního členství za 500 Kč, každý z kapely obdrží průkazku a bude dostávat vlastní výtisk BL (všechny výtisky budou zasílány na adresu kapelníka) a samozřejmě bude mít i všechny další výhody vyplývající z členství.
- » Dalším typem členství je pořadatelské členství za 500 Kč, pořadatel dává členům BA slevu na vstupném (min 10%, alespoň 20 Kč) na jím pořádaných akcích a uvede BA na plakátech; sám má zdarma zajištění inzerci svých akcí v BL (1 stránka v BL/rok/na

akci), na webu BAČR v dalších tiskovinách vydávaných BAČR.

- » Pro sponzory BA je určen institut doživotního členství za 5.000 Kč.

Všechny typy členství vyřizuje sekretář BA, který rovněž dojedná individuálně podrobnosti týkající se kolektivního, pořadatelského a sponzorského členství. Za člena je rovněž možno přihlásit se na některých akcích.

Výhody členství

- » slevy ve vybraných obchodech s hudebninami
- » zdarma Bluegrassové listy nejméně 4x ročně
- » zařazení do databáze členů – v případě zájmu možno e-mailem zasílat pozvánky na akce
- » možnost zapůjčení aparatury
- » sleva na vstupném na Banjo Jamboree a některé další festivaly a akce

Zájemci o individuální členství mohou zasílat peníze složenkou na adresu **BAČR, Hana Hyšplerová, Lipová 336, 50732 Kopidlno** nebo **převodem na účet: 108596029/0300**. Zájemce o ostatní typy členství prosíme o kontaktování Hanky Hyšplerové (kontakt viz níže), která s nimi domluví podrobnosti.

Můžete si z internetových stránek BA stáhnout formulář přihlášky (individuální nebo kolektivní) pro vytištění z Wordu a zaslání poštou. Přihlášku můžete vyplnit také pomocí našeho on-line formuláře.

Případné informace na tel. číslech členů výboru:

Hana Hyšplerová (evidence členů)

mobil: 739 449 631

(pokud možno odpoledne mezi 16–18.00 h),

e-mail: hypera.hana@seznam.cz

Petr Brandejs (předseda)

mobil: 777 122 569, e-mail: brandejs@seznam.cz.

Petr Gärtner

(šéfredaktor BL)

mobil: 737 971 477, e-mail: petrgartner@tiscali.cz

Zápis z jednání valné hromady

Firma: Bluegrassová asociace České republiky (dále jen BAČR)

Sídlo: Bludovice 137, 74101 Nový Jičín

Místo a doba konání valné hromady: Areál letního kina a koupaliště Čáslav – Vodranty, 286 01 Čáslav, sobota 22. června 2013, 12.00–13.00 h.

Valné hromady se zúčastnili všichni členové předsednictva BAČR a dále členové BAČR uvedení na přiložené prezenční listině. Do zvolení nového předsednictva řídil valnou hromadu stávající předseda BAČR, Ing. Petr Brandejs. Po zvolení nového předsednictva řídil valnou hromadu nadále Ing. Petr Brandejs.

Předsedou valné hromady byl zvolen Ing. Petr Brandejs, Bludovice 137, 74101 Nový Jičín

Zapisovatel: Pavel Brandejs, Jana Nerudy 614, 561 69 Králíky

Ověřovatelé podpisů: Ing. Jan Hejčl, Čáslav a Petr Gärtner, Chomutov

Sčítání podpisů provedl předsedající.

Jednotlivé body valné hromady a jejich popis:

1. Zpráva o činnosti
2. Představení a volba nových členů předsednictva
3. Prezentace plánů na další činnost
4. Diskuze

Rozhodnutí valné hromady

1. Zvolení členové předsednictva BAČR

Ing. Petr Brandejs, Bludovice 137, 74101 Nový Jičín

Ing. Jan Hejčl, Čáslav

Pavel Brandejs, Jana Nerudy 614, 561 69 Králíky

Petr Gärtner, M. Kopeckého 4817, 430 03 Chomutov

Na závěr předseda valné hromady poděkoval všem zúčastněným za účast.

Čáslav dne 22. června 2013

Zápis zapsal Pavel Brandejs

Předseda valné hromady Ing. Petr Brandejs

Podpisy byly notářsky ověřeny.

Valná hromada Bluegrassové asociace ČR

V sobotu 22. června 2013 po obědě proběhla, tak jak to vyžadují statuty, další valná hromada Bluegrassové asociace ČR. Valnou hromadu vedl stávající předseda BAČR Petr Brandejs, přítomni byli zbývající tři členové předsednictva, Jan Hejčl, Petr Gärtner a Pavel Brandejs a zhruba dvacet členů asociace.

Petr Brandejs všechny přítomné seznámil s dosavadní činností a také s kandidáty do předsednictva. Jejich následné zvolení bylo jednomyslné. Předsedou asociace se na další dva roky stal Petr Brandejs, nezměněno zůstalo i složení předsednictva s tím, že se opět nepodařilo přesvědčit nikoho dalšího ke kandidatuře a tím doplnění členů předsednictva na pět. Po volbě staronový předseda seznámil přítomné s plány na další činnost, o kterých se rozpoutala zajímavá diskuse. Zmínil se zejména o:

- **malé a stagnující členské základně**

V této souvislosti byla probírána řada možností, od bezplatného členství až po úplné zrušení členství, případně nějaké kombinaci související s předplatným BL.

- **budoucnosti Bluegrassových listů**

Malá členská základna způsobuje finanční problémy, které se týkají zejména vydávání BL. Bylo zvažováno přesunutí BL pouze na web, přítomní členové poukázali na to, že tištěná podoba BL je jedinečná a nenahraditelná. Petr Gärtner připomněl potřebu rozšíření příspěvatelů do BL a požádal přítomné, aby pokud mohou, přispěli články o koncertech, festivalech a podobně.

- **podobě a směřování stávajícího webu**

Předsednictvo BAČR vidí velkým problémem v špatné komunikaci s bluegrassovou veřejností na internetu. Je to způsobeno zejména tím, že nikdo v předsednictvu není schopen kvalitně spravovat webové stránky BAČR a systém posílání příspěvků správci

a jejich následné umístování se poněkud těžkopádný. Zejména by ale byl potřeba někdo, kdo by do tvorby stránek aktivně vstupoval, sám sháněl materiály, vytvářel atraktivní vzhled stránek, atd. V tuto chvíli nikdo takový není, ale nutnost získání takového spolupracovníka je víc než zřejmá. Stejně tak by bylo vhodné začít využívat další komunikační prostředky na netu, hlavně facebook. V té souvislosti upozornil Petr Brandejs na to, že anonymita internetu umožňuje vyjádřit se nejrůznějšími podivným existencím a v konečném důsledku tak může být využívání internetu kontraproduktivní.

• dalších plánech, zejména pokud jde o BJ

Petr Brandejs konstatoval, že festival se daří držet na solidní úrovni a připomněl obrovský kus práce, který na něm každoročně odvedou dobrovolníci. Zároveň zdůraznil nutnost velmi přísné rozpočtové kázně, protože řada zaniklých nebo redukováných

festivalů v poslední době varuje. Honza Hejčl krátce přiblížil situaci se sponzory a nastínil další možnosti, na kterých bude pracovat. Za zvlášť důležitá označil další jednání s velvyslanectvím USA.

Z následné diskuze vyplynulo, že:

- BAČR se pokusí zvýšit členskou základnu
- zatím zůstane zachováno vydávání BG listů v papírové podobě
- BAČR se pokusí zatraktivnit webové stránky jak BJ, BAČR
- hned se začne pracovat na jednání se sponzory pro BJ 2014 a programu festivalu
- Staronový předseda připomněl, že všechny změny je třeba dělat velmi opatrně, postupně a s rozmyslem tak, aby nedošlo k ohrožení existence Banjo Jamboree, případně existence BAČR.

Petr Brandejs

Milí absolventi Banjo Jamboree!

Gratuluji Vám k dosaženému výkonu na 41. ročníku, byli jste skvělí! Když jen (subjektivně) shrnu, co se všechno povedlo:

- počasí bylo bezvadné (jak mi leckdo říkal: „až moc“) a voda v bazénu skvělá
- všechny kapely dorazily a podaly dobrý výkon (za což je Petr Gärtner dobře ubytoval, zvukař Lojza Vašků krásně zvučil a Brandy a Sandy Nosek důstojně a pěkně uvedli)
- služby dobrovolníků na kase a štáb s Hankou Hyšplerovou vzorně fungovaly
- sponzoři nás (a hlavně Honzu Hejčla) vyslyšeli a poslali peníze a bannery
- pódium a stany „se“ postavily (a zboursaly), odpadky se odnášely (díky, Jirkové a Marku!) a chutná strava a pivo se podávaly s úsměvem
- americká ambasáda zaštiťovala, poslala peníze, vlajky a dokonce svého zaměstnance
- přijelo divadlo pro děti a malovalo se na obličej a trička
- prodávaly se různé věci
- valná hromada BAČR se valně shromáždila

- banjisté se vyfotili a zahráli si FMB
- Lee Bidgood promítnul americký film o českém bluegrassu
- Český rozhlas Olomouc všechno nahrál a postupně vysílá
- Ondra Kozák s Vítkem Hanulíkem (zařídili workhopy
- po koncertě spousta lidí na několika místech nadšeně jamovala.

Když jsem šel v neděli ráno v pět spát, blížil se můj duševní stav nirváňe, čili stavu opravdové blaženosti. Za to patří dík všem, kteří se zúčastnili, ať už na straně pořadatelů, nebo diváků. Moc díky a za rok (20–21. června 2014) na viděnou!

*Petr Brandejs, předseda BAČR
(která festival organizuje)*

P.S.: Co se nepovedlo, je přivléct více malých trpaslíků na divadelní představení, přilákat přetížené výrobce nástrojů (kromě Ondry Holoubka) a vyfotit pořadatele – dobrovolníky. Tak aspoň máme co zlepšovat. A jestli máte nějaký nápad nebo připomínku, klidně mi napište: brandejs.banjo@gmail.com

Rozhovor Rosti Čapka s Petem Wernickem pokračování

Přinášíme druhou polovinu rozhovoru, který v Praze vedl v polovině března letošního roku Rosta Čapek s Petem Wernickem. Pete se podělil o další zajímavé názory na bluegrassovou hudbu a dění kolem ní. Velký dík patří Ivě Loukové za přepsání a překlad a samozřejmě zejména Rostovi Čapkovi za rozhovor samotný.

RČ: Kterým hudebním projektům se v současné době nejvíce věnuješ?

PW: Kromě Hot Rize mám plno dalších hudebních projektů. Za prvé, líbí se mi zpívat společně s Joan, takže jsme začali vystupovat jako duo, jen banjo, kytara a zpěv. Moc mě to baví. S tímto projektem jsme začali hned po Hot Rize, už jsme hráli na Havaji, v Irsku, v Izraeli, v Rusku... Přijeli jsme jako duo i sem do Prahy. Pokud vystupují jen dva lidé, není to pro pořadatele tak finančně náročné, jako když musí zaplatit pětičlennou kapelu. To dává menším sestávám větší možnosti. Už jsme nahráli jedno CD a druhé je téměř dokončené. Moc rád hraji s Joan, obdivuji její zpěv, líbí se mi, jak hraje na kytaru, rádi spolu cestujeme a vystupujeme.

Také jsem založil kapelu. Vždycky jsem chtěl hrát s dobrým hráčem na vibrafon, jako byl Lionel Hampton nebo v současnosti Gary Burton. A také mi vždycky připadalo, že dixielandový klarinet by s bluegrassem šel skvěle dohromady. Mám rád dixieland. Říkal jsem si, že mít tyto dva nástroje v bluegrassové kapele by bylo úžasné. Mám kamaráda, který je bubeník, hraje skvěle, moc se mi líbí jeho styl – je takový „bluegrassový“. Zeptal jsem se ho, jestli nezná nějakého dobrého hráče na klarinet a na vibrafon. Sešli jsme se, začali jsme spolu jen tak hrát a já jsem jednou řekl, že bychom mohli zkusit něco od Earl

Scruggse se sóly na klarinet a na vibrafon. Bylo to dobré. Napsal jsem pár písniček, které jsme nacvičili. Kapelu jsme nazvali Live Five, později jsme se přejmenovali na Flexigrass. Vyjadřuje to styl naší hudby, která je i není bluegrassem. Hraní si moc užívám, všichni kolegové jsou skvělí muzikanti. Máme jiného vibrafonistu i klarinetistu než na začátku, jsou výborní. Hrajeme repertoár, který nehraje nikdo jiný. Jsem na naši hudbu hrdý – už se jí říká flexigrass podle naší kapely.

Později jsme si říkali, že bychom potřebovali zpěváka – já jsem navrhl Joan. Stala se tedy také členem kapely. Udělali jsme pár nahrávek, jsem na tu kapelu skutečně hrdý. Nehrajeme bluegrass, takže se nemůžeme účastnit bluegrassových festivalů, když přijedeme na jazzový festival, řeknou nám: tohle není jazz, jděte na bluegrassový festival, ale tam nás také nechtějí a posílají nás zpátky na jazzový... Hrajeme tedy na Merlefestu, na Winfieldu a mnoha dalších festivalech, jen bluegrassový svět nás moc nebere, ale to nám nevádí. Jednou jsme hráli s Earl Scruggsem a ten nám řekl: nenechte si od nikoho mluvit do toho, co budete hrát, hrajte jen to, co sami chcete. Byl k nám velmi milý.

Je tu ještě jeden projekt: Long Road Home, což je mladá bluegrassová kapela z Colorada. Potřebovali banjistu a ptali se mě, jestli o někom nevím. Řekl jsem, že můžou mít mě. Byli překvapení, pořád se ptali, jestli s nimi opravdu chci hrát... Odpověděl jsem, že jsou vážně dobrá kapela a já s nimi budu hrát bluegrass moc rád. Už jsem tam pět let, natočili jsme CD, teď připravujeme nově.

Dělám plno dalších věcí, ale nechci, aby ten výčet trval celý den. Na Merlefestu mě požádali, abych vedl několik různých jamů. Dal jsem tedy dohromady pár muzikantů, se kterými jsem si chtěl zahrát, Kruger Brothers, Jimmy Lauderdale, Jack Lawrence a různé kapely a společně jamujeme na podiu. To mám moc rád. Dělám to i na jiných festivalech, dáme vždycky dohromady jam s těmi nejlepšími muzikanty. Tohle jsme předvedli i na Evropském bluegrassovém summitu v Praze – hrál jsem na jednom podiu s muzikanty, se kterými obvykle nehraju. Udržuje mě to ve formě, pořád musím být ve střehu a vymýšlet nové věci. Je mi šedesát sedm, ale dělám to samé jako ve dvaceti letech, vymyslím, co a s kým budu hrát. Pořád mě to vzrušuje a mám velké štěstí, že to pořád funguje

RČ: Jsi jedním z nejznámějších banjových učitelů, Tvé Jam Campy a Wernickova metoda se staly pojmem, mimochodem první český Jam Camp právě proběhl v Praze. Můžeš nám podrobněji popsat, jak Tvé originální učení funguje?

PW: Je to dlouhý příběh, ale pokusím se to zkrátit. Od mých osmnácti let jsem vyučoval hru na banjo a myslel jsem si, že nejlepší metoda je naučit vše nazpaměť a prostě hrát jednu notu po druhé. Já jsem se takhle neučil, ale myslel jsem si, že je to tak pro lidi jednodušší. Napíšou si noty na papír, pak podle nich hrají. Nějakou dobu jsem takhle učil, ale moc dobře to nefun-

govalo. Já hraju stejně jako mluvím, prostě na něco pomyslím a jde to ze mně přímo ven, jen musím trénovat ruce. Nic se neučím nazpaměť. Když se chcete naučit cizí jazyk, třeba čínštinu, taky se nebudete učit nazpaměť jednu čínskou báseň za druhou. Tak přeče lidi nemluví.

V bluegrassu začínáme s akordy, nejdřív ty jednoduché: G, C, D. Potom zpíváme. Je to jednoduché, takhle teď učím. Už jako teenager jsem s kamarády hrál a zpíval jednoduché písničky s pár akordy. Naučíte se tak držet rytmus, hrát i zpívat. Když jsem začal hrát bluegrass, řekl jsem si, že už nechci učit podle tabulatury, chtěl jsem lidi naučit, jak si můžou zahrát s ostatními. Většina lidí se učí z knížek a videí, snaží se naučit dokonale všechno, co je tam popsáno, ale nikdy si nezahrají s jinými muzikanty. Takže když mě někdy v osmdesátých letech požádali, abych v Oregonu vedl pětidenní kurz hry na banjo, chtěl jsem po žácích, aby se hlavně naučili hrát spolu dohromady a na konci jsem měl já i oni pocit, že se stali výrazně lepšími hráči. Tento kurz byl jen pro banjisty a někdo z nich se zeptal, zda by si nemohli zahrát i s jinými nástroji? Abych to vyzkoušel, tak jsem na další kurz pozval kytaristy, houslisty, mandolinisty, aby si s banjisty zahráli a zjistil jsem, že nejlepší je právě společné jamování. Proto už jsem další kurz pořádal pro všechny, ne jen pro banjisty a začal jsem učit lidi, jak si zahrát dohromady. V roce 1995 jsem doma v Boulderu začal pořádat každou neděli kurz, kde jsem učil zájemce, jak jamovat. Říkal jsem si, že to bude dobré, protože to plno lidí potřebuje a tak je prostě je naučím, jak na to.

Kurzy jsem pořádal i jinde a v roce 1999 jsem v Severní Karolíně uspořádal kemp, který jsem poprvé nazval Jam Camp, s tím že nebude jen pro banjisty, ale pro všechny. Mělo to velký úspěch, fungovalo to. Učím lidi, jak hrát melodii a zpívat. Když někdo přijde a nechce zpívat, řeknu mu, že zpívat prostě bude. Když se lidi vymlouvá-

jí, že neradi zpívají, že to neumí, tak jim řeknu, aby alespoň hýbali rty. Prostě nemůžete jen hrát noty a myslet si, že hrajete bluegrass. Každý musí umět trochu zpívat, musí přinejmenším znát slova písničky, musí vědět, o čem je, ne pouze znát akordy. Musíte znát slova, vědět, jestli je to veselá nebo smutná písnička. Učím lidi nově, jak hrát melodii, doprovody i sóla, dokonce, i když tu písničku ještě neznají. Nechtějí hrát, když neznají ani noty ani slova, ale já je to naučím.

Bylo by to dlouhé vysvětlování, ale s mojí metodou si prostě každý najde způsob, jak hrát s ostatními. I když jsou lidi na začátku vystrašení, chtějí si pořad něco psát na papír, ale já jim řeknu, kdepak, jen hrajte podle sluchu. Earl Scruggs nebo Bill Monroe taky neměli nic napsáno, hráli jen podle sluchu. Nakonec se opravdu každý může naučit, jak hrát s ostatními. Žáci mi děkují a i později mi posílají dopisy, jak Jam Camp změnil jejich život. To jsou velká slova... Ale oni tvrdí, pořad jsem jen hrál sám doma a už jsem s tím chtěl úplně přestat, ale teď můžu jít ven, zahrát si s ostatními. Teď hraju pořad, jezdím na festivaly, беру si s sebou svoji mandolínu, zahraju si s kýmkoli. A já odpovídám, že to chápu, mám to taky tak. Rád hraju s ostatními, pro mě je to jednoduché a jsem šťastný, že je to jednoduché i pro jiné.

Mnoho let jsem pořádal asi deset Jam Campů ročně, ale pak jsem si řekl, že už stárnu a že nestihnou naučit jamovat každého, i když je tolik lidí, kteří to potřebují. Natočil jsem tedy několik videí, učím další učitele mým vyučovacím postupům, které jsem souhrnně nazval Wernickova metoda. Už jich je více než padesát, Petr Brandejs je jedním z nich, stal se prvním učitelem Wernickovy metody v Evropě. Už pořádal úspěšné lekce ve svém domovském městě. Dalším certifikovaným učitelem mé metody je Peter O'Ruby, který pořádá jamy v Praze. Po mém kempu v Praze jsem certifikoval jednoho

učitele z Anglie. Máme tedy nyní učitele v třiceti pěti státech USA a ve dvou evropských zemích, máme jednoho v Austrálii, dva v Kanadě. Mnoho lidí se už naučilo jamovat podle mojí metody a to je pro mě moc důležité, protože vidím, že to opravdu funguje.

RČ: Nejsem si jistý, jestli o tom chceš mluvit, ale vím, že jsi v roce 1989 přežil velké letecké neštěstí, při kterém zemřelo 111 z 296 cestujících. Já si vůbec neumím představit, že bych po takovém zážitku nasedl na další letadlo, tak jak jsi to udělal Ty, a letěl na festival.

PW: No... měl jsem prostě vystoupení! Nemohl jsem říct: „Já se nějak necítím, nechce se mi hrát“. A když hraju, je mi dobře, cítím, že opravdu žiju. Mohl jsem být mrtvý, ale nebyl jsem. I když všichni ti mrtví a ranění byli mnohem důležitější, měl jsem strach o svoje banjo. Byl to silný zážitek, ale nevádí mi o tom mluvit. Já, moje žena i náš syn jsme byli naživu, protože jsme byli v prostřední části letadla, která nebyla tak poškozena a nevzplanula. Odepnuli jsme si pásy a vyšli jsme ven do vzrostlého kukuřičného pole, kde letoun skončil vzhůru nohama, protože jsme měli obavu, že začne hořet. V náručí jsem měl svého šestiletého syna. Chvilí nám trvalo, než jsme zjistili, co se stalo.

Věděli jsme, že jeden motor za letu explodoval, ale letadlo dál letělo. Pilot nám řekl: „Připravte se na nouzové přistání!“, ale neřekl, že výbuch vyřadil z provozu řízení. Pak jsme dosedli, letadlo se obrátilo a rozpadlo. Mrtvé jsem neviděl, protože ti skončili v poškozenějších částech letadla v jiné části pole. Pak jsme se shromáždili a odvezli nás zpátky na letiště. Já volal do Colorada, že jsme měli nehodu, ale všichni to věděli, byli to ve všech zprávách. „Vy jste živi? To je skvělé! Říkali, že všichni zahynuli!“. Někdokdo zašel k nám domů, dovezl jiné banjo a ten

koncert jsme s Hot Rize odehráli. Lélat jsem ale nepřestal, stejně jako přece nepřestanete kvůli autonehodě jezdit autem. Občas jsme byl nervózní, ale překonal jsem to. Dokud jste živí, musíte něco podnikat, až budete mrtví, bude už na všechno pozdě. Strach lidem brání dělat to, co chtějí. A já mám skvělou bluegrassovou kapelu a chci v ní hrát, nechci o to přijít. Tu noc jsem jamoval dlouho do noci, protože jsem byl rád, že jsem živ. Někteří lidé to nechápou, ale umřít přece můžete i při přecházení ulice. Ale neumřeli jste, tak žijte dál!

RČ: Hned po založení Mezinárodní bluegrassové asociace IBMA jsi se stal jejím prvním prezidentem, kterým jsi pak byl patnáct let až do roku 2001. Jaký přínos pro Tebe tahle práce měla a jaký smysl vidíš v takových sdruženích?

PW: IBMA vznikla v roce 1985 a já její vznik považoval za velmi důležitý. Když jsem začal hrát bluegrass, nebyla ani asociace, ani festivaly, dokonce ani žádný bluegrassový časopis. Jako bluegrassový muzikant jste se cítili hodně osamělí. Festivaly, časopis a hlavně IBMA začaly lidi spojovat, protože jednou za rok se sešli, zahráli si spolu, popovídali o bluegrassu a předali bluegrassové ceny, což je pro tento žánr skvělé. No, a když jsem byl požádán, říkal jsem si, že by to byla čest dělat předsedu IBMA. A pak jsem byl zvolen. Měl jsem štěstí, že jsem byl poblíž, když se zakládala firma Rounder Records a hodně muzikantů tenkrát mohlo vydat desku, ale já ji vydal. Taky jsem napsal knihu (Bluegrass Songbook pozn. překl.), které se prodalo mnoho výtisků, čímž jsme vydělali dost peněz, abych se mohl hudbou žít. A tak jsem si říkal, že IBMA mě nebude platit, ale mohl bych bluegrassu něco vrátit a ukázat, že ho mám rád a pomoci bluegrassistům jako prezident. A to byl největší přínos, byl jsem rád, že jsem mohl pro bluegrass pracovat. Také jsem přes IBMA poznal

třeba Allana Mundeho, Sonnyho Osborna, což byli mé vzory, ale i mnoho skvělých lidí z celého světa. Pomohl jsem i s Earlem Scroggsem, který si nebyl jist, že IBMA je dobrá věc, ale přesvědčil jsem ho a on začal s IBMA spolupracovat.

Myslím, že pro všechny lidi, ať už se věnují počítačům, fast foodu nebo bluegrassu, jsou asociace jako IBMA velmi důležité pro to, aby se mohli setkat, sprátelit, popovídat si a něco nového se naučit a dozvědět. IBMA dělá tohle jeden týden v roce (festival World of Bluegrass pozn. překl.), ale i ve zbytku roku se může stát spousta věcí. IBMA je malá organizace se třemi nebo čtyřmi lidmi na plný úvazek, což není mnoho, ale dělají toho velkou spoustu, hlavně ohledně vzájemného kontaktu. Podle mě je to zcela zásadní. Já jsem hrál bluegrass i před vznikem IBMA a pokud jste to nezažili, nedokážete si představit, o co je teď bluegrassový svět lepší.

RČ: K nápadu pozvat Tě na Evropský bluegrassový summit mě vedlo hlavně Tvoje angažmá v IBMA a pak také to, že jsem věděl, že se s manželkou Joan chcete podívat do Prahy. Jsem moc rád, že se tento náš plán uskutečnil a chci se zeptat, jak se vám Summit a koncert líbil a zda jste měli čas trochu se podívat po Praze.

PW: Pozvání do Prahy pro nás bylo něco zvláštního. Lidé z České republiky mi mnohokrát psali, že bych měl do Prahy přijet, protože je to skvělé město, je tady spousta bluegrassu a rádi bychom tě tady viděli a já říkal: „...moc rád bych přijel...“, ale nakonec se nám těch pět tisíc mil nikdy nepodařilo překonat.

Takže teď konečně mi Rosta s Ivou nabídli dobré podmínky, hotel a pomoc při organizování Jam Campu, což bylo pro mě velmi důležité, protože jsem chtěl začít Jam Campy v Evropě. Všechno nakonec dopadlo tak, jak jsem doufal. Koncert byl

výborný, setkal jsem se s Marko Čermákem, zahrál jsem si s Billem Keithem a Petrem Brandejsem, naše vystoupení s Joan se líbilo, což bylo pro nás důležité.

Také páteční jam v hotelu s lidmi z Ruska, Irska, Itálie atd. byl velmi vzrušující. Hraju bluegrass víc než padesát let, ale pořád mě to hrozně baví. Jsou tady skvělí muzikanti jako třeba Jirka Králík, který hrál skvělé zdvojené housle s Angelikou Torrie ze Švýcarska.

Pak jsme měli jednání na různá témata – dílny, děti v bluegrassu, a mnoho dalších. Odpovídal jsem na spoustu otázek, ohledně IBMA a bluegrassu v Americe a v Čechách, přišli i fanoušci, abych jim podepsal svoje desky a knížky... Když je vám šedesát sedm, rádi byste měli pocit, že jste něčeho dosáhli a lidem tady jsem vděčný, že mi to umožnili.

Pak jsme měli čtyři dny na prohlédnutí Prahy, což bylo dobré, protože často musíme po vystoupeních rychle odjíždět. Byla velká zima, ale Karlův

most, ty staré ulice, obchody, jídlo a pouliční hudebníci byli skvělí, moc se nám tady líbilo. V Americe moc takových věcí nemáme. V Coloradu byli před sto padesáti lety Indiáni a jen pár bělochů, takže za opravdu starou tam považujeme stopadesátiletou budovu. Byli jsme tady i na židovském hřbitově, což bylo velmi dojemné, že na tak malém prostoru je pohřbeno sto tisíc lidí... Bylo to magické.

Pak jsme dělali první evropský Jam Camp, kde bylo několik skvělých českých muzikantů a další se přijeli učit. Zpívali anglicky, což pro ně bylo velmi těžké, ale opravdu se snažili. Měli jsme tady lidi ze sedmi evropských zemí a bylo skvělé je vidět, jak společně hrají. Díkybohu mluvili anglicky dost dobře na to, aby si rozuměli. Hodně to pro mě znamená.

ŘČ: Pete, děkujeme z návštěvu České republiky

PW: Já děkuji.

Skupina Album vás zve na další

BLUEGRASS FEST

12.10.2013

od **18 hodin**

Kulisárna

v Chomutově

hrají: **Album** Chomutov

Barbecue Mladá Boleslav

Želkovický Zbytek CZ

Black Jack Praha

Modrolit Beroun

Kulisárna, Boženy Němcové 552/32, 430 01 Chomutov, tel: 474 620 801, e-mail: divadlo@kultura-sport.cz

White Stork 2013

28–29.6.2013

Páteční odpolední klid v městyse Luka nad Jihlavou ruší hlučné motory amerických veteránských aut, vítají další ročník festivalu White Stork 2013.

Rozechvěli se první tóny uvádějícího hudebního country seskupení **Druhej dech**, bohužel bez banjisty Davida Beránka, jehož úlohu ovšem bravurně zvládla banjistka z Pražců Mirka Musilová. Jako vážený host s nimi vystoupil pan Miloslav Totter „foukačkář“ z proslulé kapely KTO. Přátelé Country si přicházejí „na své“ a baví se tancem a zpěvem celý večer.

Kamarádi Balkánského ranče jako každý rok připravili pro své hosty to nejlepší. V kioscích či stáncích s občerstvením jste si mohli vybrat z bohatého menu od šťavnaté krkovic z grilu přes domácí bramborák či sladké palačinky.

Celý večer ukončil jak jinak než jam.

Při sobotním ranním čerstvém vzduchu jste si mohli vychutnat jízdu panenskými kouty Vysočiny v historických jeepech. Následně výstava vojenské historické techniky doprovází celý sobotní program

Odpoledne pak vypukl hlavní program. Uvedla jej loňská vítězná „ladygrassová“ kapela **Od plotny skok**. Následovali **Twisted Timber**, které jistě není třeba představovat, **Country Coctail** hrající tradiční bluegrass, ze Slovenska nás navštívila kapela **Šídlo**, dále česko-rakouská kapela **New River Train** v čele s Mojmírem „Taras“ Ševčíkem. Soutěžní část zakončili nově vzniklí **Beyond Belief** ve složení Zdeněk Roh na kytaru, Svatka Štěpánková na kontrabas, Zdeněk Jahoda mandolína, Zbyněk Bureš dobro a banjo a pak momentální host americký houslista Lee Bidgood. Hvězdná sestava se i divákům nejvíce líbila a stala se letošním vítězem. Tudiž se můžeme těšit, že příští rok nám zahájí další již 13.ročník festivalu WhiteStork.

Poslední vystupující legendární kapela **Blanket** však neznamenal konec akce. Po koncertě Blanketu se promítal stylový film *Banjo Romantika* (od autora již zmiňovaného houslisty a muzikologa Lee Bidgooda a režisérky a dokumentaristky Shara K. Lange), mnozí z vás měli příležitost zhlédnout dokument již v Čáslavi a kdo ne, určitě to stojí za to si ho sehnat.

Jana Hanušová

Rosta Čapek uvádí:

Caplek
HAND MADE

hvězdný akustický koncert
Mike Marshall & Darol Anger

(mandolína)

(housele)

Jako host: Jaromír Honzák (kontrabas)

26. října 2013
od 19:30

Boscolo Prague Hotel
Senovážné nám. 13, Praha 1

vstupenky a informace na iva@capek.us
www.capek.us

REINVEST

NEW YORK CAFE
Alfred Hitchcock & Benet

Dáclario
PLANET WAVES

HAVEL HOLÁSEK PARTNERS

La Roche sur Foron festival v Savojských Alpách

Letos se 31. července až 4. srpna 2013 konal již osmý ročník tohoto nádherného festivalu v půvabném středověkém městečku na úpatí Savojských Alp, nedaleko Mont Blancu. Organizovali ho jako vždy Christopher Howard William a Didier Philippe za bohaté podpory města a skoro dvou stovek místních dobrovolníků. Píšu o tom každý rok, tak se nechci moc opakovat, soustředím se na podstatné věci. Letos se ho zúčastnilo dvaatřicet skupin ze sedmnácti států. Přijeli jsme tam s mými německými přáteli ve středu odpoledne, ubytovali se v internátě a vyrazili do ulic.

Středeční večer byl jako vždy věnován bluegrassu na ulici a v místních hospůdkách. Pošli jsme město a první zastávka byla v kavárně na náměstí, kde se chystala ke hraní větší skupina starších Angličanů, které tam vidáme každoročně popíjet pivo a jamovat. Letos se dali dohromady pod jménem **Le Sac en Pastique**. Hned jsem je přejmenovala na Plastikové pytlíky. Kdyby nezpívali anglicky, mohla to klidně být naše typická začátečnická trampgrasová kapela.

Sem tam jsem si odskočila poslechnout i jiné kapely, v blízké cukrárně hrálo francouzské trio **After Grant Projekt**. Moc pěkná muzika s výbornou zpěvačkou, kluky znám z jiných kapel. Přestěhovali jsme se do další hospůdky pod podloubím, kde se místo ohlášených Švýcarů z kapely Bluegrass Gang chystal k hraní náš **Bluegrass Bazar**. Sešel se tam pěkný dav diváků, loni si udělali spoustu fanoušků. Byli plní elánu a hráli jako o život, na té ulici se mi líbili ještě víc než později na podiu. Super! Už jsem tam zůstala až do konce a pak rychle do pivnice naproti radnice, chytout místo na festivalové hvězdy, v posledních letech mou nejoblíbenější americkou kapelu **Frank Solivan & Dirty Kitchen**. Kapela se chystala ještě večeret, tak se

s nimi všemi pozdravit a vyfotit.

To co pak následovalo, bylo MASO. Hráli jako bohové. Vzpomněla jsem si se smíchem, jak mne Frank kdysi v Nashvillu lákal, ať si přijdu poslechnout, že dává dohromady kapelu. No a když jsem pak slyšela, že tam hraje i můj oblíbený banjista Mike Munford, příště mne už ani přemlouvat nemusel. Časem vyměnil basáka i kytaristy a teď s ním hraje na basu Danny Booth, který byl v La Roche předloni s kapelou Kathy Kallick a na kytaru virtuózní Chris Luguette. Když jsem letos posílala nominace na cenu ceny IBMA, byla jejich kapela zastoupena všude. Měli hrát hodinu, ale očividně si to užívali a na hodinky nekoukali. Tak následoval jeden přídavek za druhým.

Ve čtvrtek jsme se po snídani vydali a výlet do Annecy, nádherného městečka na břehu stejnojmenného jezera. Po neblahých loňských zkušenostech s úžehem jsem si v první řadě sebou vzala klobouk a plavky. Herbert a spol. vyrazili do města a já si šla napřed zaplavat. Město muselo počkat. Vrátili jsme se odpoledne, posádka auta si dělala siestu a já čekala, že přijede má kamarádka Wendy a vyzvedneme ji na nádraží. Vzbudili se ale pozdě a tak jsme Wendy našli až u VIP stanu.

Festival každoročně zahajují absolventi předcházející třídní dílny. Letos jich bylo příliš mnoho na jednu třídu, tak byli rozděleni do několika skupin. Hrdí lektoři, muzikanti z **Frank Solivan Bandu** a pár těch nejlepších francouzských je dirigovali. Odvedli moc dobrou práci. V sedm nastoupilo první oficiální duo z Velké Británie **Steve & Greta**. Hrají spolu již přes třicet let. Po hodince je vystřídala ruská skupina **Grass Pistols**. No, moc mě nenadchli. Další v řadě bylo holandské trio **JOE**, to byla velmi příjemná muzika. Ve čtvrtek tradičně

účinkují skupiny, které nejsou vyloženě bluegrassové. V deset nastoupily na scénu naše **Berušky** aneb Ladybirds. Viděla jsem je naposled ještě jako děti, udělaly pěkný skok dopředu a obecenstvo bylo nadšené. Poslední kapela se jmenovala **Field & Thompson** – kolem Američanů Jamese Fielda a Sue Thompson. Ostatní jejich členové byli z Francie, Anglie a náš slovenský dobřista Henrich Novák. Pěkně zpívali, však také Sue Thompson vyučuje vícehlasé harmonie. James Field začal svou hudební kariéru v legendárních New York City Ramblers společně s Davidem Grismanem. To už posádka našeho auta společně s Wendy byla na cestě na ubytovnu. Jela jsem po skončení festivalovým busíkem s přáteli z Holandska. V přízemí internátu jamovali Giant Mountains Boys.

V pátek v době oběda se zase hrálo po hospůdkách ve městě. Tradičně jsem se po snídani vydala na procházku do svého oblíbeného lesoparku. Ze zastávky na věži, nebylo nic, byla zavřena. Škoda, viditelnost byla výjimečně dobrá. Každoročně tam po cestě pojíždám ostružiny, ale letos ještě byly zelené. Do města jsem se vrátila právě včas, abych stihla začátek **Giant Mountains Boys**, kteří v poledne začínali hrát v kavárně u pošty. Přátel mi tam už drželi místo. Hoši byli výborní, obecenstva požehnaně. Poslouchali jsme je celou jejich hodinu a posunuli se o lokál dál až na **Berušky – Ladybirds**. Děvčata tam měla také dav nadšených diváku, na jiné skupiny jsme ani nešli. Odpoledně jsem si i já dala siestu, večer již čekala práce porotce.

Hlavní večerní program vypukl v šest a zahajovala ho holandská skupina kolem dcery Rienka Jansse na – Liz Meesters, s názvem **Janis McCoury and the Wall of Sound**. To zrovna nebyla moje parketa. Po jejich setu se na podiu shromáždila místní honorace v čele se starostou Michelem Thabuis a pořadatelé nás všechny oficiálně a velmi srdečně uvítali. Na scénu nastoupila první soutěžící kapela **Giant Mountains Boys** a vypálili na nás bluegrass jak řemen. Většinou vlastní skladby s anglickými texty od jejich mandolinisty a zpěváka Luciena

Holmese. Měli obrovský úspěch. Po nich nastoupil výborný slovenský **Blueland** s jejich hard driving bluegrassem a krásnými vokály. Slyšela jsem hlasy kolem, že to bude těžké rozhodování. Poslední soutěžící skupina byli slovensko-čeští **East West**, ti tomu dali korunu. Známe je od jejich úplných začátků, ale to co ten večer předvedli bylo neuvěřitelné. Výborně hoši! Během jejich vystoupení se chystaly první festivalové hvězdy, Kanadanky **Oh My Darling**, už jste je měli možnost vidět na loňském Banjo Jamboree v Čáslavi. Sestava až na novou houslistku stejná a snad se ještě zlepšily. Super holky!

Celý den jsem se těšila na mou oblíbenou švédskou kapelu **G2**. Také ty znám jejich od úplných začátků a jdou nahoru jako rakety. Všichni jsou potomci švédských bluegrassových průkopníků a to G 2 znamená vlastně druhá generace. Viděla jsem je naposled před třemi lety v Nashvillu a jejich basáka předloni na Bean Blossom v Americe, kde hrál a zpíval s Jamesem Kingem. Hoši udělali v Americe velkou kariéru a je to evropská špička. Kdybyste měli možnost někde je vidět, určitě neváhejte. Na jednu písničku si pozvali jejich kamaráda, zítřejší hvězdu Franka Solivana a ten si to s nimi viditelně užíval. Lákali mě sice, ať tam zůstanu, že pak budou sejšnovat, ale měli kolem sebe pořád takové davy fanoušků a lovců autogramů, že jsem ve dvě raději odjela posledním busem kyvadlové dopravy.

Sobota byla pěkně nabitá. O půl desáté jsme byli, naše jedenáctičlenná mezinárodní porota a zámožské hvězdy, pozvaní na slavnostní recepci u starosty na radnici. Tam čekalo cele organizační komité. Bouchlo šampaňské, všichni si připili na zdraví a úspěchy festivalu. Letos se to obešlo bez muziky, jenom se povídalo, Frank dostal nějakou medaili a nakonec jsme se všichni vyfotili. Po cestě na festival jsme se stavili na kafe, protože nám na radnici po šampusu sice kávu nabídli, ale hrníčky tam měli miniaturní a v nich kafe ani ne na dva prsty. Snídani na internátě jsme promeškali, začínala až o půl desáté, tak jsme si dali pořádné presso, festivalové instantní bylo jako voda. To bylo snad

jediné, co mi tam nechutnalo, jídlo bylo výtečné.

Program začal v pravé poledne a jako první nastoupila na scénu litevská skupina **Mag Grass**, ve které hrál i člen poroty Algirdas Klova. Další byli vynikající Švédové **John Henry** a poslední před přestávkou vystoupilo švýcarské trio **Moonrise**, kde na banjo hraje syn patriarchy Bluegrass Family (švýcarská bluegrassová kapela) – Tom Bodenmann. Mezi třetí a pátou si mohl každý vybrat, co chtěl. Konala se otevřená scéna se čtyřmi kapelami, dětský program, či muzikantská dílna Master Class. Rozhodla jsem se pochopitelně pro to poslední. V hudební škole, kde měly být jednotlivé třídy, bylo jako v peci, tak se muzikanti rozhodli, že udělají jen jeden společný band workshop – kapelní dílnu venku na zahradě. Sešla se tam opravdu špičková sestava Ondra Kozák a Mišo Vavro (East West), Ralph Shut (Blueland), Frank Solivan, Danny Booth, Mike Munford a Chris Lougette (Dirty Kitchen), Dannyho přítelkyně Amanda Kerr na housle a Eda Krišťufek. To, co nám předváděli, většinou přitomných vyrazilo dech. Byl to zážitek na druhou!

Večerní program zahájila polská kapela **GG Aquatic**, po nich výborní **Rockhouse Pilfer** z Irska. Ti to tam pěkně roztočili. V soutěžním bloku byli první v řadě **Blue Quitach** z Francie. Příjemná muzika, ale žádní favorité. Po nich nastoupil **Bluegrass Bazar**, ti byli výborní, zajisté patřil k favoritům, ale v té hospodě ve středu měli větší šmrnc a ze začátku bylo slyšet pár chybiček. Poslední kapela byla vynikající slovenská **Candy Floss**, kteří se vloni umístili jako třetí. Patří k mým oblíbencům a vždy si je moc ráda poslechnu. Už jsem o nich také tady několikrát psala. Uváděl je francouzsky jejich houslista Michal Kováč.

Pak nastoupila bombastická americká kapela **Frank Solivan and Dirty Kitchen**. Co o nich napsat? Samé superlativy! Na pár skladeb si pozvali na jeviště houslistku Amandu Kerr, přítelkyni jejich basisty. To, co pak následovalo, byla přímo akustická smršť. Možná, že tuctovému divákovi byla

snad patnáctiminutová novoakustická improvizace trochu dlouhá, zato muzikanti poslouchali s otevřenou pusou. Někdy si myslím, že dostat Franka či Mika z podia, když jsou v ráži, musel by je někdo odstřelit. Vzpomínám si na jeden večer v Louisville, když začal hrát Mike Munford, Chris Thile a Bryan Sutton a každá skladba trvala víc než hodinu a lidem kolem padaly brady. V tom je Frank stejný šílenec jako Chris Thile. Kdyby mohli, jistě by hráli celou noc a člověk mého ražení by se uposlouchal k smrti. Ale loňští vítězové, Belgičané **Sons of Navarrone** byli dávno připraveni k jejich závěrečnému setu. Poslední léta vždycky v sobotu, když měla ta nejlepší kapela loňského roku začít, tak se otevřelo nebe, spustila se na nás průtrž mračen a zůstali jen ti skalní diváci. Letos, snad poprvé, se festival obešel bez deště. Tak mi bylo trochu líto, že při jejich perfektní muzice a hlavně zpěvu, mnozí diváci odcházeli, protože už bylo dávno po půlnoci a ta předcházející smršť je zřejmě úplně vyčerpala. Věděla jsem, že se musím ráno balit, neb hned po vyhlášení výsledků odjždíme, tak jsem v noci odjela, ještě než začal sejšn. Už holt nevydržím to, co dřív.

V neděli ráno Wendy vyrazila do kostela, kde na mši každoročně jedna kapela zazpívá pár gospelů. Letos to byl Giant Mountain Band, bohužel jsem to promeškala a prý to bylo moc hezké. Po snídani dokončit balení a pak jsme se vydali do města. Naposled jsme si ve VIP stanu vyzvedli poslední přiděl eurochů, oficiálního festivalového platidla, chvíli si popovídali s přáteli a hned bylo poledne. Festival zahájila maďarská skupina **Annietime**. Po nich nastoupili naši **Sem Tam**. Moc jsem se na ně těšila a jako vždy neklamali. Ač zpívali většinou česky, udělali výborný dojem. Byli holt originální a to se lidem líbí. Po nich už přišla na řadu první soutěžící kapela, Francouzi **Tony D & The Old Jims**. Mě moc nenadchli, dost rušil jejich hlasitý buben, který banjista ovládal nohou. **Watery Hills Boys** z Irska předvedli pěknou old-time muziku, chvílemi s autoharfou, ve stylu Carter Family. Moc se mi líbili, ale do favoritů měli daleko. Italská **0039**, což je

telefonní předčísli Itálie, byli loni čtvrtí. Nejvíc se mi líbí jejich dobrista Paolo Ercoli a mladíčký banjista Marco Ferreti, syn od Silvia z Red Wine. Basistka Maria Grazia Branca měla zlomenou nohu. Snad proto si jako oporu na jednu písničku pozvali jako překvapení Franka Solivana – tentokrát s cellem – to zde ještě nebylo. Sice by se to v soutěži nemělo, ale byl to jeho nápad si s nimi zahrát, a moc o to stál, tak jim to prošlo. Poslední soutěžící byl náš **Handl**. Kapela vyhrála jako Evropská kapela roku na EWObu v Holandsku a bude nás za rok reprezentovat v Kentucky, na festivalu ROMP v Owensboru. Letos do Francie přijel celý český zájezdový autobus a z většiny osazenstva se vyklubal HAN-DL FAN CLUB. Kapela hrála a zpívala jako o život a úspěch měli veliký.

Soutěž skončila, jedenáctičlenná porota z deseti různých států odevzdala výsledky předsedající **Angelice Torrie**, která je během vystoupení amerických **Driftwood Fire** vyhodnotila. V sedm hodin nastal ten slavnostní okamžik. Jako obvykle jsem žhavila fotáky, než mi bylo řečeno, že porotci musí

na podium. Wendy nebyla v dohledu, tak jsem jeden foťák vrazila přítelkyni od Franka a druhý si nechala. Po delší oficiální řeči od starosty a pořadatelů byly vyhlášeny výsledky. Na prvním místě se zcela zaslouženě umístil **East-West**. Měla jsem tu čest ceny převzít za ně, už byli na cestě domů. Na druhém místě náš **Handl** a třetí byli **0039** z Itálie. To bylo radosti! První gratulant, Frank Solivan, čekal hned před podiem. Ve VIP stanu bouchaly flašky šampusu, rychle udělat poslední fotky a už na mne volala posádka našeho auta, že se odjíždí. O večerní skupiny **The Jolenes** z Británie, naše **Sunny Side** a francouzsko-americké sestavy **Flatland Mountaineers** a **Chapel Hill** jsem přišla.

Co dodat: Byl to poprvé, co se festival obešel bez bouřek, průtrží mračen a deště vůbec. Toho si pak užili němečtí přátelé hned potom, co mě vysadili v Bülachu a přejeli hranice. Bylo to perfektní a zase máme na co vzpomínat. Už se těším na příští rok!

Lilka Pavlak
Bülach, 16. srpna 2013

Bluegrass na Mlejně

Po roce druhý víkend v srpnu mé kroky opět mířily směr Jičín. Jandourkův mlejn v Sedlišti u Starých Hradů ožil již po čtvrté festivalem Bluegrass na Mlejně. Organizační tým přistupuje k výběru kapel velmi zodpovědně, čímž se mu daří oslovit příznivce nejen country, ale i bluegrassu.

Celý festival zahájil ve 14 hodin skvělý **Album** z Chomutova. Proto stálo za to si pospíšit a přijet na začátek. Poté zahrála a zejména pobavila kapela **Foot Rail** z Vysočiny, kterou vystřídal stále se zlepšující **Abalon** z Prahy s mírně obměněným obsazením, což má na svědomí mandolinista Miloš Andrt.

Hřeb večera byla skvělá kapela **Poutníci** – Brno. Těžko uvěřit, že na scéně působí již 43. sezónu. Obsazení kapely se během let změnilo. Nejstarším členem (od roku 1980) a zároveň kapelníkem je Jiří Karas Pola. Při hře Poutníků vždy proudí z podla do davu diváků energie. Jejich projev je naprosto profesionální. Já sama se netajím tím, že před nimi smekám, protože už jen ten počet hraní během roku a neustálé přejezdy by jednoho umožňilo. Všichni z kapely podávají špičkové výkony, aranže jejich skladeb mě velmi baví a krásně se na ně dívá neboť se usmívají a vyzařuje z nich i radost ze hry. Během sezóny festivalů vystupují i několikrát denně. „Tisíckrát nic umožilo osla.“ Ale Poutníky ne!

Dále vystoupila kapela **Pražce** z Luk nad Jihlavou. Hrají velmi „příjemně“, ráda si je kdykoliv poslechnu. Navíc je hezké vidět a slyšet hrát na banjo ženu.

Další kapela, na kterou jsem se těšila, byly **Fámy** s Petrem Kůsem. Tato kapela je jednou z mých srdečných záležitostí. Moc bych si přála, abychom ji mohli více potkávat, vidět a slyšet. Jejich písně a skladby jsou čistě autorské, převážně z dílny Petra Kůse. Zlí jazykové tvrdí, že postupem let v jeho písních „přibývá mrtvol“. Ale mě jeho písně hladí

po duši. Myslím si, že se obsah prostě jen mění, jak jde čas.

Nasledující kapelu **Fair Play Grass** z Mladé Boleslavi jsem viděla již o týden dřív na Bluegrassovém Čtyřlístku v Ploukonicích. Nevím, jak pokračovalo jejich hraní na dalších akcích, ale tady, stejně jako v Ploukonicích, začalo ke konci jejich vystoupení přšet. Jinak F.P.G. je kapela, kterou mám moc ráda. Líbí se mi, jak postupně jejich projev získává na suverenitě. Což je znát hlavně ve zpěvu skvělého Honzy Huška. Kapelník Jan Melichar prý na „chvilí“ mizí pracovní kamsi do Číny. Přejí kapele, aby tuto změnu ustála a těšil se na další setkání.

Poslední kapela festivalu **Maňána Bluegrass Band** z Jičína již hrála v suchu uvnitř mlýna. Vystoupila bez mikrofonu. Velmi pobavila narvaný provizorní sál písněmi s tradičním bluegrassovým pojetím.

Večer zdaleka neskončil. Následoval jam, který se pro některé protáhl až do ranních hodin.

Zatím se mi podařilo být na každém ročníku tohoto festivalu. Velmi oceňuji nadšení všech, kteří se na jeho „běhu“ podílejí! Je tady vždy skvělá a přátelská atmosféra. Bezvadné zázemí. Můžete si postavit stan nebo spát na palandě v půdních prostorách. Chválím výběr piva! Točené nealko Birell, Svijany a Plzeň. I když já „pivo“ říkám jen Plzni. Občerstvení bylo také moc dobré, hlady nikdo neumřel.

Kdo se těšil, že se opět rozepeču o měšťě Jičín, má smůlu! Letos jsem se po měšťě projít nestihla. Těším se nashle za rok!

Lenka Veselá

**SOBOTA 16. LISTOPADU
EUROCENTRUM JABLONEC N. N**

POSVÍCENÍ

V MODREM

1983-2013

**16:00 / POUTNÍCI, NUGGET (A), BLANKET,
BG BAZAR, SUNNY SIDE**

20:00 / MODROTISK 30 LET

Ralph Stanley – poslední turné

Ikonu tradiční horalské hudby (jak sám občas nazývá svůj bluegrass) Dr. Ralph Stanleyho asi není třeba příliš představovat, takže jen krátké připomenutí. Narodil se v roce 1927 ve Virginii. V roce 1946 zformoval s bratrem Carterem legendární duo **Stanley Brothers** doprovázené kapelou **Clinch Mountain Boys**. Dalších dvacet let pak spolu vystupovali a nahrávali. V roce 1966 Carter Stanley zemřel, zdrcený Ralph se ale nakonec rozhodl s muzikou pokračovat a vystupuje dodnes.

Vynikající a osobitý šestaosmdesátiletý banjista, skladatel, kapelník a zpěvák oznámil poslední turné své hudební kariéry, která trvá neuvěřitelných šedesát sedm let. Turné, nazvané **MAN OF CONSTANT SORROW TOUR: THE DR.'S FAREWELL** začne letos 16. října a mělo by trvat do prosince roku 2014. Na více než osmdesáti vystoupeních se svou kapelou Clinch Mountain Boys se tak s hudební kariérou rozloučí jedna z osobností, které před takřka sedmdesáti lety stály u zrodu bluegrassové hudby. Mimochodem, Ralph Stanley je jedním z muzikantů, kterého poznáte po prvních tónech, ať už banja nebo zpěvu a stejně tak celá kapela má zcela nezaměnitelný sound.

Očekává se, že po pověšení muzikantského života na hřebík bude v jeho stopách a se stejnou kapelou pokračovat Ralphův vnuk Nathan, který s kapelou vystupuje už dnes. Syn Ralph II. bude rovněž dál vystupovat s vlastní verzí tradičního bluegrassu a se svou vlastní kapelou.

Během své dlouhé kariéry Dr. Stanley (titul Dr. získal jako čestný doktorát na Lincoln Memorial University v roce 1976) získal všechna možná ocenění, které jen může muzikant v Americe získat. V roce 1984 ho prezident Ronald Reagan vyznamenal oceněním National Heritage Award. Třikrát získal Grammy, jednou v kategorii nejlep-

ší countryový zpěvák. Celkem nahrál přes sto sedmdesát alb a jeho osobitý projev stál za sedmi miliony prodaných nosičů s hudbou z filmu *O BROTHER, WHERE ART THOU?* Byl prvním umělcem uvedeným do Grand Ole Opry ve 21. století a je členem Bluegrassové síně slávy. Jako kapelník stál na počátku kariéry mnoha muzikantů, včetně hvězd jako Ricky Skaggs, Keith Whitley, Larry Sparks nebo Charlie Sizemore.

Sám jsem měl to štěstí Ralpha Stanleyho několikrát živě vidět a slyšet, naposledy v roce 2006. To už požíval v bluegrassové komunitě úcty přímo posvátné, jako jakýsi nástupce Billa Monroea na pomyslném trůnu bluegrassového stařešiny. Vždycky to stálo za to a tak, pokud budete mít příležitost, určitě návštěvu některého z koncertů posledního turné nevynechejte.

Pavel Brandejs

Rost'a Čapek uvádí:

Red Tail Ring (USA)

The Carper Family (USA)

The Foggy Hogtown Boys (CAN)

nenechte si ujít tři skvělé bluegrassové kapely v jeden večer

jazz&bluegrass instruments
Čapek
HAND MADE

9. prosince 2013 od 19:30

Hotel OREA Pyramida

Bělohorská 24, Praha 6

vstupenky a informace na iva@capek.us

www.capek.us

27. Bluegrass Family Festival – Švýcarsko

Sedmadvacátý ročník tohoto nejstaršího švýcarského festivalu se letos konal 17. srpna. Pořádá ho každoročně kapela **Bluegrass Family**, bydlicí v této půvabné vesničce. Letos bylo výjimečně krásné a horké počasí a v nádherném prostředí na pasece uprostřed lesa byl příjemný chládek Festivalu se už tradičně zúčastnilo pět skupin.

Program zahajovala ve dvě odpoledne pořádající kapela. Následovala italská skupina **Bluedust**, premiéra nejenom pro mne. Do očí nám hned padly dvě známé tváře z bývalé formace Bluegrass Stuff kolem Massima Gattiho. Kytarista, zpěvák a komik Perry Maroni, přezdívaný italský Lester Flatt se sametovým hlasem a banjista Dino Barbe. Zbývající tři jsem viděla poprvé. Na mandolínu hraje perfektně Monroe stylem Josh Villa, na kytaru Tony Spezzano a na basu Marco Centemeri. Pánové nám kromě vynikajícího tradičního bluegrassu předvedli pestrou paletu svého repertoáru a nechybělo ani pár italských písní. Bylo radost je poslouchat.

Hodně vody uplynulo v blízké řece Reuss od roku 1994, kdy se na tomto festivalu představila první česká kapela, Monogram. Od té doby se jich tam vystřídala celá řada. Letos to byli již podruhé **G-runs & Roses**. Měli tam z dřívějšíka hodně příznivců, v čele s fanouškem číslo jedna Tomem, banjistou a synem patriarchy Bluegrass Family Finna Bodenmanna. Nejenom místní krásky se kolem nich motaly již před vystoupením, ale sotva vylezli na podium, vrhla se na ně invaze vos, kterých tam letos bylo požehnaně. Největší chuť měly na Ralphi. Po vystoupení se mi svěřil, že si v autě polil tričko pivem a to vosy nejraději. Statečný Ralph ale boj s nimi vyhrál a tak skončili svůj set bez žihadel a obecenstvo bylo nadšené. Nepřítomného Milana Marka důstojně zastoupil Zdeněk Jahoda, který si zavzpomínal, jak zde hrál poprvé ještě jako teenager.

Poslední v odpoledním setu nastoupila na scénu holandská skupina **Stringcaster**, hrající převážně rock-a-billy, country a hill-billie kousky a to příšerně nahlas. Nejedna z diváků prchal dál od pódia, já to přežila jen se špunty v uších. Ke konci se naštěstí trochu ztišili a pěkně to tam roztočili.

Následovala přestávka na večeri. O žaludky muzikantů i diváků se tam stará místní ženská organizace a hlavně jejich dortíky a jiné moučníky jsou pověstné. Ale i ostatní jídlo bylo výborné. Piva se tam moc nevypije, na rozdíl od jablečného moštu, něco na způsob našeho burčáku. Neznalci poměrů se pak diví, z čeho se jim motá hlava.

Večer zahájila mladá a nadějná kapela **MoonRise**, kolem Toma Bodenmanna a jeho přítelkyně Ruth Wäger. Vystupují většinou jako trio, ale teď byli čtyři a na pár písní si prizvali hosta, houslistku Malu. Hráli spíš modernu, Tomovy kompozice ve stylu Jense Krügera a jiné experimenty, bluegrassu moc ne. Je to vlastně druhá generace Bluegrass Family. Kolem pódia se točila i ta třetí, vnoučata a jejich malí kamarádi pod dohledem babičky, kytaristky a hlavní zpěvačky Marlies Bonnin. O budoucnost švýcarského bluegrassu je snad postaráno.

Ostatní kapely zahrály svůj večerní set v pořadí **Bluedust, Bluegrass Family, G-runs'n Roses**, tentokrát se soumrakem již bez vosí asistence. Při posledních **Stringcaster**, i když od odpoledne značně zkrotli, jsme už s Blankou odjížděli domů. Bylo to tam fajn, už se všichni těšíme na příští rok. Kterápak česká kapela se tam objeví?

*Lilka Pavlak
Bülach 11.září 2013*

Memoáry Joshe Gravese

V srpnu 2013 získala ocenění *Certificate of Merit* kniha *Bluegrass Bluesman: A Memoir by Josh Graves* (Bluegrassový bluesman: Vzpomínky Joshe Gravese). Cenu knize udělila nezisková organizace *The Association for Recorded Sound Collections (ARSC)*, která se věnuje zachování a studiu zvukových nahrávek všech druhů hudby i mluveného slova, ve všech formátech a ze všech období. Tato jedinečná organizace sdružuje soukromé osoby i profesionály se zájmem o zvukové nahrávky a jejich historii.

Kniha vypráví o životě a hudbě bluegrassového průkopníka jeho vlastními slovy. Klíčový člen zásadní a nesmírně úspěšné bluegrassové kapely *Flatt and Scruggs and the Foggy Mountain Boys*, novátor hry na dobro Josh Graves (1927–2006) byl živoucím spojením mezi bluegrassem a blues a také vystupoval jako klasický bluesman se zlatým zubem a stylovou pokrývkou hlavy. Necelých dvě stě stránek knížky *BLUEGRASS BLUESMAN*, která vyšla v září 2012 ve vydavatelství *University of Illinois*, vypráví příběh své dlouhotrvající hudební kariéry. V mnoha živých historkách Graves vzpomíná na dětství ve východní Tennessee a společenské klima, ve kterém se během čtyřicátých let líhla bluegrassová hudba. Silně ovlivněn blues adaptoval Scruggsův revoluční styl hry na banjo na dobro a tím spoluvytvářel charakteristický zvuk kapely *Foggy Mountain Boys*. Josh Graves je znamenitý vypravěč, knížka obsahuje nikdy nepublikované fotografie, medailony více než dvaceti kolegů a vrstevníků a informace o jeho nástrojích a repertoáru.

Graves popisuje pobyt v kapele v padesátých a šedesátých letech, snahu kapely o hudební dokonalost, Scruggsovo vůdčí postavení a čas-to vyčerpávající život na cestách. Připomíná svou další kariéru po rozpadu *Foggy Mountain Boys*, kdy postupně působil ve Flattově kapele

Nashville Grass, Scruggsově *Earl Scruggs Revue* a spolupracoval s takovými muzikanty, jako Boz Scaggs, Charlie McCoy, Kenny Baker, Eddie Adcock, Jesse McReynolds, Marty Stuart, Jerry

Douglas, Alison Krauss, stejně jako se svými třemi syny. V roce 1997 byl Josh Graves uveden do Bluegrassové síně slávy. Neil Rosengerg, bluegrassový badatel a autor znamenité knihy historii bluegrassu, napsal v předmluvě: „*Josh Graves přivedl stovky muzikantů ke klouzání ocelovým želižkem na strunách dobra. Je dobře, že příběh tohoto významného a talentovaného hudebníka je zachován v jeho vlastních slovech.*“

Knihu připravil k vydání Fred Bartenstein, kterého znají američtí bluegrassoví fandové také jako hudebníka, redaktora, historika nebo moderátora a je běžně k dostání, třeba na Amazonu za cenu kolem 17 \$. Vydavatelství *University of Illinois* produkovalo řadu zajímavých knih s hudební tematikou, za zmínku určitě stojí *CROWE ON THE BANJO: THE MUSIC LIFE OF J. D. CROWE*, kterou napsal Marty Godbey.

Teď už jen sebrat odvalu, slovníky, trpělivost a čas a do knížky se pustit. Podle toho, co jsem o ní četl, rozhodně stojí za to.

S použitím materiálů na internetu připravil Pavel Brandejs

11. Bluegrass džem

Z asi pěti akcí na které jsem byla ten víkend pozvána jsem si vybrala Bluegrass džem ve Slezských Beskydech. Navštívila jsem tento festival již jednou v roce 2010, tehdy v Komorní Lhotce, nedaleko odtud. Moc se mi tam líbilo, tak jsem Vláďovi White Bílému ráda přislíbila účast. Bohužel ale letos mu pracovní vytížení nedovolilo přijet a vše zůstalo na Ivanovi Honzákovi. Letošní 11. Bluegrass Džem se konal v sobotu 31. srpna 2013 od 14.00 hodin a to stejně jako vloni v Kamenité pod Prašivou, Vyšní Lhoty. Mohla jsem sice jet autem s brněnským Benefitem, ale vyjžděli z Brna až v jednu a já tam chtěla být od začátku, tak raději na ranní vlak do Frýdku-Místku, kde na mne čekal Jirka Zapletal z Blue Rej. U festivalové brány se pozdravit s Gabrielou a Johanem Krausovými, kteří prodávali lístky a pořádají Country Picknick. Pak si prohlídnout areál, kde se konávala legendární Mandolin Party. Tam jsem se bohužel nikdy nedostala. A již zde byl Ivan Honzák a spousta dalších známých. Stihla jsem se ještě trochu podívat po okolí.

Festival zahájila po uvítací ceremonii tradičně hymna *WILL THE CIRCLE BE UNBROKEN*, v podání kapely **Vrtáci**, v níž hraje i pořádající Ivan Honzák. Začátky této formace sahají do roku 1975, takže letos oslavují 38 let své existence. Na svém kontě mají dvě účasti na plzeňské Portě, jednu na EWObu, mnoho festivalů, koncertů a country ballů. Hrávají u nás, ale i v Polsku a na Slovensku. Jediná kapela, která ještě nevynechala ani jeden ročník Bluegrass Džemu. V současném složení hrají už téměř dvacet let. A to: legendární Standa Feruga – mandolína, zpěv, Karel Karlos Kučera – basa, zpěv, Richard Kolda Dziubek – kytara, zpěv, Ivan Honzák – banjo, zpěv a Honza Feruga – dobro. Moc se mi líbili a mám pocit, že hráli ještě líp, než když jsem je viděla poprvé.

Ani mě moc nepřekvapilo, že se před pódiem ob-

jevila tančící dvojice z Uherského Hradiště, kterou jsem viděla den předtím na Copákách v Brně na Moravském náměstí. Setkala jsem se s nimi letos snad na všech akcích, které jsem navštívila, jak v Čechách, tak na Slovensku. Jako vždy jim to moc slušelo, je radost se na ně dívat.

Jako druží nastoupila má oblíbená ostravská skupina **BlueRej**. Bývalí členové legendárních kapel Modřina a Tyrkys se po patnácti letech sešli a dali dohromady. Zjistili, že jim ta trohlasá harmonie pořád ještě jde a od roku 2008 je tedy naše scéna bohatší o jednu nádherně zpívající skupinu, která kromě bluegrassu rejdí po různých jiných hudebních stylech které se jim líbí. Můžeme od nich slyšet blues, gospel, spirituál, náznaky folku i swing. Poslední dobou v jejich repertoáru přibývají i zcela originální písně kytarista Jirky Zapletala. Mne již dávno dostali písněmi *Seldom Scene* s českými slovy v jejich podání.

Zpívá tam i „český John Duffy“ – mandolinista Honza Meisel. Ostatní členové jsou: Láďa Sítka – banjo, Luboš Sedlák – housle a Luděk Beneš – kontrabas. Vždycky je pro mne požitek si je poslechnout. Zvlášť mi v uších zůstal jejich čtyřhlasý ČERNÝ FLÓR nebo gospel PŘÍBĚH. Jejich nádherné vokály rozeznaly celý areál. Nezapoměli ani na mou oblíbenou a zde velmi aktuální píseň *METLIČKA KŘIVOLAKA*, kde se zpívá: „*chtěl by v Kentucky jít trávou namodralou, ale teď se brouzdá metličkou křivolakou, po beskydských pastvinách*“. Během jejich vystoupení začalo trochu pršet, ale než zvukař stačil zakrýt aparát, bylo po dešti a mraky se rychle rozplynuly. Prý tam prší skoro vždycky, tak jsme letos asi měli velké štěstí.

Po nich přišla na řadu další generace. Ivanova dcerka Martínka Honzáková nám za doprovodu kytary zahrála na housle.

V programu pak pokračovala brněnská tvrdě tradiční skupina **Benefit**. Založili ji v roce 2002 tři bývalí členové Dessertu, ještě odchovaní Evženem Loveckým. Sourozenci Marek a Lukáš Podsedníkoví, hrající na kytaru, mandolínu a basista Vladko Kosiba. K ním se přidal banjista Libor Babák. Krásně zpívají a Marek je snad majitelem nejautentičtějšího „high lonesome“ vokálu na naší scéně. I při pár jejich písničkách mi naskočila husí kůže z té krásy.

Na zpestření programu a trochu odpočinku od bluegrassu nastoupilo duo **Soul Recall**. Zaspívala nám Šárka Secová se svým soulovým cítěním a sametovým altem za doprovodu skvělého kytaristy Marka Przybytky. Tato dvojice interpretuje cover verze světových i tuzemských hitů, nejvíc se mi líbilo její podání písně Amy Winehouse. Obecenstvo bylo nadšeně, děvče má fakt talent.

Další v řadě byl plzeňský **Flashback**. Příští rok oslaví již desetileté výročí. Zaměřují spíš na modernější bluegrass, aby si podmanili i mladší generaci. Jejich inspiraci jsou američtí Infamous Stringdusters. Předvedli nám i pár písní Petra Kůse a několik od jejich kamarádky Lenky Timové. Jako všechny předcházející skupiny moc pěkně zpívali. Předvedli se nám v sestavě: Honza „Kejvoš“ Kejval – kytara, zpěv, Honza Šavela – baskytara, Vojta Honzík – dobro, zpěv, Pavel „Kulík“ Kulišan – mandolína a zpěv a na banjo Ondra Peths. Prozradili nám, že se chystají natočit desku. Během jejich vystoupení jsme pozorovali nádherný západ slunce.

Třešničkou na dortu se stala vynikající mladá kapela **Red & White**, složená z muzikantů z Karviné a okolí. Sestava není nijak žánrově ohraničená. Její členové se řídí vlastním vkusem a to je přesně to, co vytváří společnou duši a nenahraditelnou atmosféru skvady tak rozmanitých osobností, jakými členové beze sporu jsou. Kapela hraje ve složení: Adam Zielonka – mandolína, Marián Zi-

elonka – dobro, zpěv, Ben Konstantinidis – basa, zpěv, Michal Wawrzyczek – banjo, zpěv a Martin Vitásek – kytara, zpěv. Poslední dva jsou opravdu vynikající zpěváci. Michal sice sem tam zpíval ve svých bývalých kapelách Křeni, či G-Runs'n Roses, ale teprve tady má dostatečný prostor uplatnit svůj zajímavý krásný hlas. Martinův vokál vyniká snad ve všech sestavách se kterými jsem ho dosud viděla. Tato hvězdná kapela může být ozdobou každého nejenom bluegrassového festivalu.

Ještě pořád nebyla dost tma pro připravené překvapení a tak nastoupilo osmičlenné hudební těleso z Opavy – **Bluegrass Comeback** pod vedením banjisty Pavla „Mozka“ Juřeny. Skupina vznikla 1997 v Opavě jako rodinné trio (Eva Juřenová, Pavel Juřena a syn Tomáš Juřena). Tato sestava byla postupně doplněna o další muzikanty. Jako správná tradiční kapela hrají vždy v tmavých oblecích, s kravatou, případně kloboukem a používají prostorové mikrofony. Přijeli rovnou z Mohelnického Dostavníku, kam Eva nemohla a místo ní tam hrál na basu Pavel Duda. Tak večer tedy i tady zůstala Eva v publiku. Ostatní členové byli: Vít Šošolík – mandolína, zpěv, Iva Foltýnková – mandolína, zpěv, Martin Vitásek – kytara, zpěv, Michael Larisch – housle, zpěv, Vladimír Peška – housle a Michal Moninec – kytara, zpěv. V této sestavě to byla pro mne premiéra. Ale byli jako vždy výborní.

V polovině jejich setu přišlo konečně to slibované překvapení a to jsem tedy ještě nezažila. Vystoupila skupina se jménem **Růže Draka**, která nám předvedla svou fantastickou Ohňovou show. Něco takového jsem ještě nikdy naživo nezažila. Počátek skupiny je prý zaklet v kamenech hradu Hukvaldy, který se nachází v předhůří Moravskoslezských Beskyd. Zde její členové působili jako součást rytířské skupiny a právě tady začíná jejich společná cesta, po které se spolu vydali. Skupina vznikla v polovině roku 2012 a ztotožnila se s citátem Josefa Čapka: „Člověk je bytost tra-

gická, podrobená mnohým slabostem, omylům, trápením a přece dychtivá zažehnavati v sobě a v sobě udržovati světlo, oheň Prométheův, svůj lidský jas.“ A proč Růže Draka? Růže je symbolem smyslnosti, krásy, ale i křehkosti. Drak je jeden ze symbolů ohně, síly a svobody. Jejich vystoupení opravdu nejenom mě vyrazilo dech.

Bluegrass Comeback zahráli svůj další set a mě opět naskočila husí kůže při jejich čtyřhlasném gospelu *WANDERING SHEPHERD*, kde Martin Vitásek zpíval lead. Náhdera.

Festival skončil a Ivan Honzák se s námi všemi rozloučil. Poděkoval všem účinkujícím, zvukaři za perfektní zvuk a divákům, že přišli. Všechny zúčastněné kapely i já jako nejvzdálenější účastník obdrželi na památku sklenici Džemu z lesních plodů.

A pak teprve vypukl ten správný džem! Buhužel a to bylo snad jediné, co se festivalu dalo vytknout zavřeli snad v jedenáct výčep piva a kdo neměl vlastní pítí měl smůlu. Stánek s medovinou sice zůstal otevřený, ale ta žízeň nezahnala. Skončila jsem u vody z kohoutku na záchodě.

Zato sejšn byla senzační. Hlavní dav zpíval převážně staré Greenhorny, jako ostatně skoro všude

jinde. Utvořily se dvě skupinky, které se střídali, postupem času jsme se s klukama z Red & White přestěhovali do domečku pro účinkující a to teprve byla lahoda. Většina muzikantů i obecnstva již odjela do svých domovů. Kolem půl třetí mi hoši zazpívali ukolébavku, zabalili fídlátka a já se odebrala k spánku do blízké restaurace Kuhutka.

Ráno jsem měla v plánu si vyběhnout na kopec na Prašivou. O půl čtvrté ale začalo lít jak z konve a ráno bylo mokro a víc než nevlídno a zataženo tak nejmíří na pár dní. Takže z výstupu na Prašivou sešlo. Zato místní dešťová tradice byla dodržena. Naštěstí se ten déšť o den opozdil a tak byl festival letos výjimečně v suchu. Když jsem po ránu dorazila na festivalový areál, již tam bylo uklizeno, jako kdyby žádný festival nebyl. Ivan Honzák mne odvezl do Frýdku-Místku a já měla štěstí, že v přímém autobuse Student Agency ještě pro mne bylo místo.

V Brně pro změnu svítilo sluníčko.

Ivane, díky moc, bylo to u vás bezvadně! A Vládo White – moc jsi nám tam chyběl!

Ahoj Lilka v Bülachu v pátek 13. září

foto: Lilka Pavlak

44 let Country Ramblers

4. července 2013, na americký svátek nezávislosti oslavila nejstarší švýcarská bluegrassová kapela Country Ramblers své neuvěřitelné 44. narozeniny. K této výjimečné příležitosti se rozhodli ještě jednou vstoupit na prkna která znamenají svět a uspořádat privátní koncert pro své rodiny, přátelé a fanoušky, kteří je během těch dlouhých let nějakým způsobem provázeli. Jejich banjista Urs von Arx se již před mnoha lety odstěhoval pracovat do New Yorku. Než odjel, domluvili se, že kapela bude fungovat dál i když už nebudou pravidelně vystupovat. Jsou to mi nejstarší švýcarští bluegrassoví kamarádi a neviděla jsem je již několik let. Poslední jejich velký koncert byl snad k 30. jubileu

Odjela jsem kvůli tomu z Česka, I když tam ve stejném termínu měl hrát Tony Trischka s Druhou Trávou. Ty ale vídám přece jen častěji.

Koncert se uskutečnil v zurišském divadle Rigiblick a předcházela mu chilli party v nádherném parku před divadlem nahoře na Zurichbergu. Byl to zážitek, vidět po těch dlouhých letech staré kamarády a známé, a jejich dnes již dospělé děti. Divadlo pro 400 lidí bylo narvané do posledního místečka. Všichni jsme s napětím vyčkávali věci příštích.

Koncert zahájil patriarcha Bluegrass Family Finn Bodenman. Pověděl nám mimo jiné, jak ho kdysi pořadatel festivalu v Albisguetli představoval Děloví McCoury jako otce švýcarského bluegrassu. Finn to tehdy uvedl na pravou míru s tím, že jak na banjo, tak na kytaru se naučil až od Urse a Toma Matějovského. A pak již na scénu nastoupily naše legendy a zakládající členové Urs von Arx s banjem, Tom Matějovský s kytarou, Roland Ambühl s houslemi a mandolínou.

Hlavního slova se ujal Tom a pak už následoval jejich senzační hudební ohňostroj. Jako obvykle první jejich píseň byla I GOT THE BLUES, SO CRAZY BLUES. Vlastní skladby se střídali s jazzem, blues, swin-

gem, popem i country a hlavně zněl pochopitelně bluegrass.

Tom jako již odjakživa sršel vtípem a pánové hráli a zpívali jako o život. Jiskry, které lítaly mezi muzikanty a diváky div nezapálily divadlo. Nejmladší člen kapely Markus Fritsche, jeden z nejlepších basistu scény a uznávaný komponista filmové muziky se k ním přidal asi před 30 lety. Divákům se představil I jako vynikající zpěvák Rowanovou písní HOBBO SONG. Mohli jste ho vidět před lety také na slovenském Dobrofestu s kapelou Mike Auldridge. Jako vždy z nich číselna radost z hraní a jejich temperament by jim leckteří mladíci mohli závidět.

Bývalý pátý člen Edy Schreyer, který již hraje nebeské kapele byl zastoupeny svým dobrém. To tam donesl jeho syn. Vzpomeli si i na své dva, také tam nahoře hrající, bývalé banjisty, kteří časem zastupovali nepřítomného Urse: Petera Schücka a mého kamaráda Roberta Boba Lauera, prvního švýcarského stavitele petistrunných banj, o kterém jsem vám psala v roce 2010. I jeho banjo na nás koukalo z pódia.

Roland Ambühl donesl do kapely také prvky švýcarské muziky. Pamatuji si, když ještě hrával na škopek na prádlo se strunou jako na basu a do dneš virtuózně ovládá hru na lžičky a činel, kromě houslí a mandolíny. Uměl by zahrát snad I na zoubák. A ta jeho energie! Jestě pořad je jako na perrách. Dřív ale skákal přece ještě o něco výš... A to přišel do kapely s banjem. Hoši mu tehdy řekli, že se musí naučit na housle, neb banjistu již mají.

Kapela má za sebou nesčetné úspěchy. Jejich vystoupení na festivalech, v televizi a rádiu se snad ani spočítat nedají. Také šňůry po Evropě i Spojených Státech. Odkud nám Tom pověděl pěknou historku: Na jednom americkém festivale po nich chtěli zahrát také něco švýcarského. Tom se musel hrozně smát, když si uvědomil, že český emigrant,

se švýcarským pásem hraje s bluegrassovou kapelou v Americe a k tomu jódluje. Zahráli tehdy ve svém podání i nějakou píseň od Dona Rena, který s nimi pak už nikdy nepromluvil ani slovo.

V roce 1985 obdrželi, snad jako jediná bluegrassová kapela zlatou desku za 25.000 prodaných nosičů. Ve Švýcarsku je to unikum. Natočili těch desek celkem devět. Během večera zavzpomínali i na to, jak hráli v roce 1990 na Portě v Plzni. Před tolika diváky nevystupovali zase až tak moc často. Bohužel se mi nepodařilo najít odtamtud žádné fotky. Pánové nám hráli skoro dvě hodiny, a nechtěli jsme je pustit z jeviště. Jeden z několika přídivků byla HUNDRED YEARS FROM NOW od Lestera Flatta a Earla Scruggse, ve které se nám předvedl Roland v sólu na lžičky a činel. To bylo smíchu. Na přání museli nakonec zahrát ještě FOGGY MOUNTAIN BREAKDOWN a DUELLING BANJOS. I přes další standing ovations a nekonečný potlesk a pískot se s námi rozloučili.

A teď něco z jejich historie. Kapela vznikla v roce 1969. Abych se přesně dověděla, jak to tenkrát přesně bylo, vyzpovídala jsem Toma Matějovského, jejich českého kytaristu. Zajímalo mne také, jak se vlastně k muzice a hlavně bluegrassu dostal.

Dám mu tedy slovo, aby vám to pověděl sám: Od táty jsem se naučil první akordy na kytaru a když mi bylo asi 11, tak jsem dostal moji první kytaru, hrozně pádlo, ale pro mě to byla ta nejlepší kytara na světě. Pak přišly časy Waldy Matušky a já si za moje úspory koupil čtyřstrunné tenor-banjo. Začal mě zajímat jazz a moje první vystoupení jsem měl ve čtrnácti letech pod dozorem rodičů v pražské Jaltě na Václaváku s takovou dost prapodivnou jazzovou formací. To banjo mě brzo přestalo zajímat, protože v těch letech (64 a následující) přišel big beat a vše s ním spojené, jako dlouhé vlasy, které se u mne proměnily v afro-look, jelikož jsem měl kudrlinky. Na kytaru hrál každý, ale basáků bylo málo a tak jsem začal hrát na elektrickou basu. V roce 65 napřed s jednou skupinou, kterou

jsme založili na dvanáctce – měla dobré jméno – **The Bachelor Boys**. Naše znělka byl tehdejší hit od Cliff Richarda I AM THE BACHELOR BOY, možná si vzpomínáš? Byli jsme jen tři, dvě kytary a basa, bicí byly tenkrát drahé a moc lidí na to neumělo. Koncem 66 o mě pak měla zájem jedna vznikající kapela. Hledali jsme tenkrát jméno a protože Beatles byli z Liverpoolu a tam teče řeka Mersey a mluvilo s o Mersey-Sound, tak jsme si dali jméno **The Mersey Makers**. V 67 jsme měli dost velké úspěchy lokálně v Praze a okolí. Jeden z našich největších „hitů“ byl „WHEN A MAN LOVES A WOMAN“, který jsem zpíval já – začátky soul muziky. Dobrá vystoupení, fanoušky a hlavně fanyanky. Nás tehdejší sólař Richard Ledvina je asi jediný, který u těchto muzik zůstal, žije v Praze a je dost známý. Bubeník Milan Straka emigroval do Německa, pak odešel do USA a já se již roky marně snažím zjistit kde je. O zbytku nevím nic. V té době jsem také někdy dělal „záskoky“ v jiných kapelách (např. Donaldí – což byla dost známá skupina). Ale to už jsem byl prostě ten docela dost známý „basák“, který také hlavně zpíval – což bylo tenkrát hodně žádáno. V té době mě také velmi zajímal Rhythm&Blues (Wilson Pickett apod.). V 68 jsme dávali dohromady kapelu opravdu dobrých muzikantů, jenže pak jsem už nebyl...

Po celou tu dobu jsem sice nadále hrál hodně na kytaru i elektrickou, ale spíš pro srandu. I když to byl stále instrument, který se mi prostě nejvíce líbil. Hrál jsem vše co mi napadlo a co jsem slyšel – trampské písně od táty, Ježek, Suchý&Šlitr, big beat, pop, jazz atd. – a to hlavně při trampování anebo když se jelo na hory atd. Nějaké poněť o bluegrassu anebo i country jsem neměl vůbec žádné. Country mě naopak nikdy moc nezajímala a jako správně „bigbeaták“ jsem ji ani neposlouchal. Můj táta hrál na kytaru a měl neuvěřitelnou zásobu starých trampských písniček, které z části dnes v Česku skoro nikdo nezná (od Boba Hurikána a pod.) anebo které byly v průběhu času bohužel změněny jak textově tak muzikálně – což je velká škoda. Také písně od Ježka (Voskovce a Weřicha) byly jeho oblíbené. A tak jsem již od malička

měl to štěstí, že jsem tohle vše mohl slyšet a také se naučit. Některé Ježkovi věci mám hodně rád, krásný swing. Když dnes sedím někde u táboráku (což už je bohužel hodně málo kdy) a začnu nějakou z těch úplně starých od táty, tak jsou lidé překvapení – i muzikanti – a ptají se, co to je za písně. Ale já se je snažím udržet a proto jsem si je zčásti zanesl do mého „cancáku“, abych ty texty nezapoměl. Proto se mnou také moje stará „skoro Primuska“ kytara jela v 68 do Zürichu – a mám ji dodnes! Bylo to dobře, protože jsem se v těch těžkých prvních měsících vždy mohl „vrátit“ muzikou...

Tomovy začátky ve Švýcarsku nebyly vůbec jednoduché: Tady jsem musel opakovat maturitu, protože jsem neměl uzavřený první semestr na VŠE v Praze, kde jsem studoval zahraniční obchod. Protože jsem měl druhý termín z ruštiny a dokonce třetí (děkanský) termín z Marxismu-Leninismu v září 68 a odešel předtím, tak jsem neměl v indexu to důležité razítko „první semestr uzavřen“. A i když to byly fakt zkoušky na prd a všechny ostatní jsem měl za jedna, tak byli korektní Švýcaři prostě neoblomní. Takže jsem podruhé v mém životě odmaturoval ve Freiburgu a v dubnu 69 začal studovat ekonomii na Uní Zürich. Prakticky hned při první přednášce jsem potkal Urse, který seděl vedle mě a jelikož má němčina byla spíš horší a anglicky jsem se dohovořil lépe, jsme se nějak dali do řeči. On se předtím vrátil právě s USA a měl banjo...

No a ostatní je už vlastně historie Country Ramblers. Urs mi půjčil desku od Doc & Merle Watson – Live on Stage. Doppel LP. A mě se moc líbilo, jak hrál Doc na kytaru a hlavně to, že hrál pěkný instrumentalky. A tak jsem hodiny seděl a učil se to tón po tónu. Pak jsme potkali při nějaké další přednášce Dani Peretta, který hrál na kytaru a byl nadšený kapelama jako byly „New Lost City Ramblers“ atd. No a tak jsme ve třech začali hrát spolu. Dvě kytary a banjo. Repertoire byl „hodně“ míchaný, hlavně protože Dani byl spíš pro irskou muziku

a tradiční hillbily a Urs spíš právě pro bluegrass od Flatt & Scruggs. Já byl neutrální, mě prostě bavila muzika a to jak hrál Doc Watson. Chtěli jsme si dát nějaké jméno a protože Dani byl proti něčemu s Bluegrass, jelikož tenkrát v 1969 nikdo ve Švýcarsku netušil co to je, tak nějak přišel ten nápad s Country a to Ramblers přišlo asi z těch „New Lost City Ramblers“. Krátce na to jsme potkali Rolanda a Erwina v AMIV Keller – to byl takový studentský klub vedle ETH. Přišli, stejně jako my, na výzvu jednoho Angličana, který pak později byl profesorem na UNI, a jmenoval se Dick Watts. Chtěl tenkrát založit klub folkové muziky. A tak vznikl Folk Music Club v Zürichu a vše co následovalo – festival Lenzburg atd atd atd. Ale to je pak prostě na hrozně dlouho. Jediné důležité je, že Folk Club Zürich pak nějak v 1969 (myslím, že to bylo někdy na podzim – listopad/prosinec – někde ještě mám leták) udělal první koncert a na něm poprvé také vystoupila skupina pod názvem Country Ramblers.

Mandolína přišla nějak v průběhu času až později. Roland a Erwin hráli na mandolínu a já jsem si ji pak někdy později také koupil. Bylo to obdobně hraní jako tenkrát na tenor banjo. Ale tím, že mi prostě kytara vždy zajímala víc, jsem vždy to hraní na mandolínu trochu zanedbával – bohužel. A přitom ta moje mandolína je naprosto speciální a velmi starý instrument... Takže jak vidíš, přišel jsem k bluegrassu, jak se tak hezky česky říká, jak slepý k houslím.

Tom Matějovský je snad jediný bluegrassák na světě, který se stal ředitelem švýcarské privátní banky. Teď si užívá zaslouženého důchodu, věnuje se rodině, manželce a dvěma dcerám, pořád rád lyžuje a jeho největší vášeň je kromě muziky golf, za kterým si občas rád zaletí i na Floridu...

*Lilka Pavlak
V Bülachu, 9. srpna 2013*

Největší německý bluegrassový festival v Bühlu

4. května 2013

Letošní festival se nedá nazvat mezinárodním, vhodnější název by asi byl americký festival v Německu, všechny čtyři vystupující kapely byly z USA. Už delší dobu chodily po Evropě zvěsti, že to asi bude už ten poslední, i tak bohaté město, jako je Bühl, musí šetřit. Ekonomická situace je holt mizerná všude. Nezačínal jako poslední léta v pátek, ale zeštíhlil na jediný den, sobotu.

Tradičně začal v jedenáct veřejným koncertem v dešti na náměstí. Jako první se o půl jedenácté předvedli **Chris Jones & the Nightdrivers**. Dorazila jsem vlakem až před polednem a tak stačila stihnout ještě druhou kapelu, **Monroe Crossing**.

Hlavní koncert vypukl v Bürgerhause ve dvě odpoledne a byl už týdný dopředu beznadějně vyprodán. Walter Fuchs nás všechny srdečně přivítal a oznámil nám radostnou novinu. Město se rozhodlo, že festival bude pokračovat dál a dokonce se zase vrátí ke dvoudennímu konceptu. Hodně tomu jistě pomohl i letošní rekordní počet návštěvníků. Příští rok tedy bude kapel opět šest a jistě i nějaká z Evropy. Prozradil nám, že ještě tak před patnácti, dvaceti lety by na festival zval pouze kapely z jižních, typických bluegrassových států, Kentucky, Tennessee, Virginie. Teď si ale schválně vybírá ty, které vznikly ve městech na východním nebo západním pobřeží. Zahajovali **Chris Jones & The Night Drivers**. Nedávno jste měli možnost vidět je i v Praze. Chris je výborný zpěvák se sametovým barytonem, mnoha cenami ověřený písničkář. V kapele je ale dokonce jeden ještě lepší. Basista Jon Weissberger byl loni u IBMA oceněn jako písničkář roku. Jeho skladby hraje spousta nejenom bluegrassových hvězd. Poslechli jsme si jich hned několik. Nebudu se moc rozepisovat, už jsem o nich psala mockrát. Mimo jiné, Chris se narodil v New Yorku. Další člen kapely je vynikající banjista

Ned Luberecki, známý mimo jiné z dua Nedski & Mojo, ve kterém hraje s manželem zpěvačky Jany Dolákové z bratislavského Fragmentu, žijící v Nashvillu, Stevenem Mouginem. Můžeme ho slyšet na mnoho nahrávkách, jako třeba s Tonym Trichkou na Double Banjo Bluegrass Spectaculars. To celé doplňuje mandolinista, jediný (bývalý) Neameričan večera, Mark Stoffel, původem z Mnichova. Než se před mnoha lety vystěhoval do amerického Illinois, hrával s americko-německou kapelou Shady Mix. Kapela se moc líbila, ale bohužel se v první části nesmělo přidávat.

Po loňském veleúspěchu našich G-runs & Roses Walter Fuchs znovu zarisoval a pozval ještě větší divočky. Kapelu absolventů Berkley College of Music v Bostonu – **The Deadly Getlemen**. Nic mrtvého ale na nich není, jsou živí až až. Také jste už měli možnost vidět před dvěma lety v Praze na zimním festivalu na kolečkách – Bluegrass Jam-boree. Na scénu se vrhli jako vichřice, většina obecenstva byla v šoku, pár lidí po první písni zděšeně prchlo ze sálu. Mladí kluci nabití temperamentem, jeden lepší instrumentalista než druhý. Hlavní zpěvák a kytarista Stash Wyslouch vypadal trochu jako

novodobý Winnetou, banjista Greg Liszt poskakoval jako na perách, na mistrném mandolinistovi Dominickovi Leslie byla jasně cítit škola Davida Grismanova. Vynikající basák Sam Grisman muzikálně nezapřel svého předtím zmíněného slavného otce a virtuózního houslistu Mike Barnetta jsem poprvé dotáhla do Evropy již před pěti lety – jako sedmnáctiletého hošíka – na šňůru s Amy Gallatin a Rogerem Williamsem. Zahráli si tehdy i v Česku. Bluegrass, rap, rock a hlavně jejich vlastní kompozice přivedly obecenstvo do varu. Dokonce i starší ročníky diváků se mohly upleskat a uřvat po předavkách.

Lid se uklidnil, když nastoupila na scénu poslední odpolední kapela, **Monroe Crossing**. Jak jejich název prozrazuje, vycházející z tradičního bluegrassu, ale přidávají si k tomu kde co. Jejich domovem je Minnesota, v Evropě jsou to rádi vidění hosté a festivalu se zúčastnili již podruhé. Patří dlouhá léta k mým oblíbencům a také jsem už o nich párkrát psala, takže jen krátce. Je to sestava kolem vynikající zpěvačky a písničkářky Lisy Fuglie, narozené v typicky bluegrassových končinách, v Nigerii v Africe. Hrával s nimi na banjo syn Benji od mé kamarádky Bey Fleming, americké manažerky Druhé Trávy. Jeho nástupci je teprve devatenáct let a jmenuje se David Robinson. Pochlubili se, že kromě Lisy jména všech členů končí na -son. Derek Johnson, hlavní zpěvák a kytarista, Matt Thompson, hrající na mandolínu a housle, hlavní komik, basista a manžel zpěvačky Mark Anderson. Kapela má široký repertoár, mohou hrát celé hodiny, aniž by se opakovali. Škoda, že je pořád ještě nikdo nepozval do Čech, jsou bombastičtí. Jako hlavní odpolední hvězdy nám zahráli devadesátiminutový set. Na večerním programu už nebyli a tak, i když se nemělo přidávat, obecenstvo si raději zkrátilo přestávku na večeri, jen aby si jich užilo.

Večerní program začal v sedm a otvírali ho **Noční jezdci Chrise Jonese**. Sál byl tak narvaný, že museli vysunout stěnu do zasedací síně a v mžiku

bylo plno i tam. Holt rekordní návštěva. Výjimečně nám zazpíval i Ned Luberecki a to svou proslulou baladu *THE CABIN OF DEAD* (Chata smrti). Trochu mi to připomíná Recept na tramskou píseň: „...vezmi vášeň rudých retů, vraz do toho Margaretu...“. Sáhodlouhá píseň obsahuje vše, o čem se ve starých bluegrassových písničkách zpívá, chatu, zlou nemoc, starou matku, sourozence, věrného psa, nevěrnou milenku atd. Každý, kdo do té chaty přišel, umře a nakonec umřou všichni. Kdoví, zda ti *Deadly Gentlemen* se právě v této písničce nezhlédli, přistě se jich na to zeptám. To bylo smíchu! Chris nám zazpíval, mimo jiné, svůj největší hit – *FORK IN THE ROAD*, která se v podání *Infamous StringDusters* stal v roce 2007 IBMA písní roku. Z písniček Jona Weisberga mi zůstala v uších jedna z jeho série písní o válce Sever proti Jihu, nádherná *Dopis bratřovi – LETTER TO BROTHER*. Mandolína Marka Stoffela měla největší úspěch v jediné německé skladbě večera, *EDELWEISS*, známé z filmu *Sound of Music*, o legendární německé zpívající rodině *Trapp Family*, která emigrovala do USA v období Třetí říše. Jejich set uběhl až příliš rychle a byla to nejpoetičtější část večera.

Po nich nastoupili **Deadly Gentlemen**. Rozkřiklo se, jak vynikající byli odpoledne, tak se již zadní prchající diváci nekonali. Lid dychtivě vyčkával věcí příštích. Hoši od odpoledne trochu zkontli, dali do toho víc bluegrassu a zpěvu a obojí bylo víc než perfektní. Tentokrát se už přidávat smělo a tak je nechali odejít až asi po pátém předavku. Potlesk, řev a pískot div nezbořil dům.

Hlavní festivalové hvězdy, sourozenecký pár **The Roys** nastoupili pochopitelně na konec, do Evropy přijeli poprvé. Zpěvačka a kytaristka Elaine Roy a mandolinista a zpěvák Lee Roy. Kapela již dle jména velmi vznešená a královská. Dokonce jejich basák se fakt jmenuje *Royal Masat*. Jinak s nimi hraje Matt Downing na banjo a Clint White na housle. Před dvěma lety jsem v Nashville na Music Row viděla jejich nóbl kapelní autobus

a čekala velké hvězdy. Když jsem je pak živě zažila, řekla jsem si, co na nich lidi vidí. Myslela jsem, když již jsou tak slavní z televize, že se museli za ty dva roky děsně zlepšit. No, asi to není má krevní skupina, tak mne znova zklamali. Pořád jen mluvili o svých vzorech Dolly Parton a Ricky Skaggsovi, ale nesahali jim ani po kolena, temperament veškerý žádný. Měli sice pár hezkých vlastních písniček, ale ta hodina a půl pro mne byla moc dlouhá. Buď byli unavení, nebo já jsem moc náročný divák. Většina obecnstva byla našťástí spokojená.

Jak už festivalová tradice káže, nakonec nastoupily všechny kapely na jeviště a společně zahrály pár písní. Obecnstvo ale marně čekalo na tradiční WILL THE CIRCLE BE UNBROKEN. Zahájili mou oblíbenou

z doby, kdy ji zpíval Tony Rice, DON'T GIVE YOUR HEART TO A RAMBLER. Jako další následovala FRAULEIN od Elvise Presleyho, která německé publikum pochopitelně zvedla ze sedadel. Nakonec tedy Chris ještě zanotoval gospel AMEN, AMEN a potlesk nebral konce. To už ale byla půlnoc a festival tak definitivně skončil. Díky neúnavnému organizátorovi, německé country legendě Walterovi Fuchsovi za to, že vybojoval bitvu o další festivaly; krásnému městu švestek Böhlu, všem zúčastněným muzikantům za nádhernou muziku a zvukaři s přezdívkou Erbse (Hrášek) za výborný zvuk. Nezbyvá než se těšit na příští rok!

Lilka Pavlak

Bülach, 15. května 2013

Servis

- programátor Jiří Markalous z Benátek nad Jizerou vymyslel počítačovou tréninkovou pomůcku pro banjisty Banjo Rolls Trainer. Ta byla pochvalně recenzována na bluegrassovém informačním webu Bluegrass Today. Na stránkách tvůrce najdete i Banjo Songbook. Více na <http://www.markalous.cz/>
- Ralph Schut se svou kapelou G Runs and Roses vydali svou druhou desku s názvem Gravity. Na stránkách kapely <http://www.g-runs.com/> najdete pěkné upoutávkové video.
- Mladá nadějná kapela Twisted Timber z Prahy se stala vítězem soutěže Talent Country Radia.
- Evropská bluegrassová asociace EBMA se snaží podpořit stipendiem 2x 200 Eur možnost vycestovat na dílny do zahraničí. Pro více informací kontaktujte Petr Brandejse: brandejcs.banjo@gmail.com.
- British Bluegrass News, což je zpravodaj Britské bluegrassové asociace přináší zajímavý článek o tom, jak jeden z nejslavnějších britských festivalů Didmarton málem neproběhl kvůli finančním potížím. Nakonec festival podpořili kapely tím, že přijely hrát zdarma. Zajímavý je i rozhovor s Noamem Pikelnym a Chrisem Chrisem Eldridgem z Punch Brothers. Stránky BBMA najdete zde: <http://www.britishbluegrass.co.uk/>
- Pepa Malina vydal své sólové album Časosběr s mnoha hvězdnými hosty, jako je Robert Křesťan, Petr Bende, Katka Garcia, Petr Rowan a další. CD můžete zakoupit na Pepových velmi pěkných stránkách: www.pepamalina.cz.
- Ještě několik volných míst je na 18. bluegrassovou dílnu Petr Brandejse a Jindry Hylmara v Malých Svatoňovicích 11.-13.10. Více na <http://jhylmar.rtyne.net/dilna13/>
- Podobné je to i s Wernickovým Jam Classem v Novém Jičíně, který je zaměřen na společné jamování koná se 1.-3.11. Vyučují Petr a Pavel Brandejsovi. Více na <http://www.drbanjo.com/classes/2013-11-petr-brandejcs-cz-cz.php>
- Petr Brandejcs připravuje i Jam Class na Slovensku. Proběhne v Nitře 24.-26.1.2014.
- Rostá Čapek opět chystá na 9.12.2013 Bluegrass Jamboree s kapelami Red Tail Ring (USA), The Carper family (USA), The Foggy Hogtown Boys (CAN). Více na <http://www.capekinstruments.com>.

Kalendář akcí

ALBUM

- 05.10. 10 Jahre „Real Music“ ,Lauchhammer-Ost,
Německo
- 12.10. Bluegrass Fest,Chomutov, Kulisárna u diva-
dla
- 19.10. Narozeninový koncert,Hora sv.Kateřiny
- 09.11. Poslední slanění,Libouchec
- 30.11. Rozsvícení stromku + Vánoční country bál,-
Velichov u K.Varů, Hospoda U lípy
- 06.12. Vánoční koncert s hostem,Chomutov, Kuli-
sárna u divadla
- 15.12. Vánoční vystoupení,Chomutov náměstí

BG CWRKOT

- 22.11. U Novotných Hradec Králové – koncert, host
CIMPR-CAMPR
- 23.11. Vlčkovice v Podkrkonoší – Festival MALINKEJ
- 14.12. Jičín, kavárna Don Cortéz – koncert

BLUELAND

- 23.10. Ostrava

BRZDAŘI

- 16.10. Koncert (host Stařenky) Praha, restaurace
U vodárny
- 20.11. Koncert Praha, restaurace U vodárny
- 22.11. Kolínský salon se skupinou Barbecue Kolín,
hostinec U tří pírek
- 16.12. Koncert Praha, restaurace U vodárny

G-RUNS'N'ROSES

- 09.10. Český rozhlas Olomouc
- 12.10. Koncert v Malých Svatoňovicích v rámci BG dílny
- 18.10. Achern, Německo

POUTNÍCI

- 05.10. Nový Jičín, klub Galerka
- 06.10. Pozlovice ,Hotel Ogar
- 07.10. Brno,Děl. dům Juliánov koncert pro J.Prudila
- 23.10. Třeboň ,Areal lázní Aurora
- 24.10. Kladno, Klub Dřevák
- 25.10. Jesenice u Rakovníka, Klub Truhlárna
- 26.10. Doubek u Prahy, Hostinec
- 08.11. Hostišová ,Festival Folkové koštování KD
- 09.11. Ohrozim u Prostějova ,KD, Country bál
- 14.11. Praha ,Klub Limonádový Joe pasáž Kotva
- 15.11. Lázně Bělohrad ,Areal lázní
- 16.11. Jablonec nad Nisou ,Eurocentrum Festival
Posvícení v Modrém
- 04.12. Opava,Vánoční trhy náměstí křest CD
- 05.12. Krnov,Vánoční trhy Hlavní nám. křest CD
- 06.12. Boskovice,Vánoční trhy, křest CD Country vánoce
- 08.12. Veselí nad Moravou ,Kulturní dům Country
vánoce křest CD
- 13.12. Rousínov ,Velký sál Záložny křest CD
- 14.12. Karviná, Vánoční trhy křest CD
- 15.12. Havířov,Vánoční městečko křest CD
- 17.12. Olomouc,Vánoční trhy Horní nám. křest CD
- 21.12. Chomutov ,n.1.máje Chomutovské vánoce
křest CD

Inzerce

- Prodám kytaru Martin D-35 z roku 1970. Vrchní deska smrk, luby + zadek indický rosewood, hmatník + kobyłka eben. Byla vybraná z mnoha kusů a zakoupena v Elderly USA. Kytara je seřízená, výborně ladí a má skvělý vintage sound. V ceně je samozřejmě i originál kufr a snímač Fishman powerjack. Cena: 65000 Kč, tel.: 777 212 544, e-mail: fender1@volny.cz

HUDEBNÍ NÁSTROJE

Mgr. Přemysl VEČEREK

www.vecerekinstruments.com

Průcha
BLUEGRASS INSTRUMENTS
CZECH REPUBLIC

Uzávěrka BG listů č. 4/13

je 30.11.2013. Informace o svých akcích a články do listů můžete poslat **Petru Gärtnerovi** na e-mail petrgartner@tiscali.cz. Redakce si vyhrazuje právo vaše příspěvky podle potřeby upravit. stane-li se tak, tento fakt uvedeme. Zároveň počítejte s tím, že není možné vám vaše příspěvky vrátit.

Zájemci o členství v BAČR

Členství v BA je na kalendářní rok s tím, že kdo se stane členem do 30.6., zaplatí plný roční příspěvek 200 Kč, kdo po 30.6., zaplatí 100 Kč.

Zájemci o individuální členství mohou zasílat peníze složenkou na adresu **BAČR, Hana Hyšplerová, Lipová 336, 50732 Kopidlno** nebo převodem na účet: 108596029/0300. Zájemce o ostatní typy členství prosíme o kontaktování Hanky Hyšplerové (kontakt viz str. 2), která s nimi domluví podrobnosti. Můžete si z internetových stránek BA stáhnout formulář přihlášky (individuální nebo kolektivní) pro vytištění z Wordu a zaslání poštou. Přihlášku můžete vyplnit také pomocí našeho on-line formuláře.

Bližší informace: viz strana 2 v Bluegrassových listech.

© copyright 2013

O svolení ke komerčnímu využívání informací z Bluegrassových listů je třeba požádat na naší adrese. V případě převzetí velkých článků musí náš autor dostat řádný honorář a trváme na uvedení Bluegrassových listů jako zdroje.

Sponzoři

bluegrassové asociace poskytují našim členům po předložení průkazky BAČR 5% slevu na nákup zboží ve svých obchodech. Děkujeme jim za podporu! Jsou to:

COUNTRYON

U vodárny 4, Praha 3 (st. metro Jiřího z Poděbrad),
tel./fax: 222 510 410, otevřeno Po-Pá 10.00–12.30 a 13.00–18.00 h.

MIROSLAV SKOTICA

Krátká 3279, 738 01 Frýdek-Místek
tel. 558623500, fax 558622010

RONDO MUSIC

Jiráskova 712, Dvůr Králové nad Labem

JIŘÍ LEBEDA – LEBEDA INSTRUMENTS

Suchá 22, 363 01 Ostrov nad Ohří
jjiri@lebedainstruments.cz, 10 % sleva

PAVEL MALINA, HUDEBNÍ NÁSTROJE MALINA

Prokopova 22, 397 01 Písek, tel/fax 382 212 544

PETR HAHN – HUDEBNÍ NÁSTROJE – COUNTRY WORLD

K. H. Borovského 1422, 356 01 Sokolov
tel. 777 319 040, 352 623 149, e-mail azbest@mbox.vol.cz
5 % sleva na veškeré maloobchodně prodávané zboží

DRECHSLER S.R.O., PRODEJNA HUDEBNIN STRUNKA

Tyršova 91, 276 01 Mělník
pro členy BAČR sleva 5 % na veškeré maloobchodně prodávané zboží v prodejně hudebnin

FIRMA KOBRLE & STEHNO

Výroba a opravy akustických, elektroakustických a elektrických kytar a baskytar. Pro členy BAČR 5 % sleva z ceny nového nástroje a 15 % z oprav.

M&M&Music – Centrum hudebních nástrojů

Radniční nám. 30, 739 34 Senov
poskytuje členům BA slevu 7 % na zakoupené zboží

Bluegrassové listy, zpravodaj BAČR, ročník XVIII, číslo 3, říjen 2013.

Titulní fotografie: Country Ramblers (foto: Lilka Pavlak)

Uzávěrka: 15.9.2013.

Adresa vydavatele a redakce: BAČR, Bludovice 137, 741 01 Nový Jičín.

Vychází nejméně dvakrát ročně.

Zodpovědný redaktor: Petr Gärtner, sazba: Miroslav Jiříštil, logo: Vince.